SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-4-03

Druk nr 1286
Warszawa, 24 stycznia 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinie dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku
/-/ Leszek Miller

P r o j e k t

U S T A W A

z dnia .....

o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N IE

W dniu 14 czerwca 1999 r. Stały Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej przy Organizacji Narodów Zjednoczonych podpisał w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Międzynarodową konwencję o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 konwencja weszła w życie w dniu 23 maja 2001 r. W stosunku do państw, które nie stały się do tego czasu Stronami konwencji, stosownie do jej art. 22 ust. 2, wejdzie ona w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez te państwa dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Związanie się przez Polskę przedmiotową konwencją będzie stanowić wyraz zdecydowanego poparcia celów, które przyświecały jej przyjęciu, co ma istotne znaczenie w związku z dającą się zaobserwować eskalacją aktów terroryzmu. Pozwoli ono skuteczniej przeciwdziałać

atakom terrorystycznym oraz pociągać do odpowiedzialności karnej ich sprawców. Skutki te będzie można w szczególności osiągnąć przez współpracę międzynarodową polegającą m.in. na wymianie informacji, koordynacji działań administracyjnych, współdziałaniu o charakterze naukowo-technicznym i szkoleniowym w zakresie objętym konwencją. Pozwoli to także – w zakresie ścigania sprawców przestępstw terrorystycznych objętych konwencją – rozszerzyć krąg państw, z którymi Polska zawarła umowy o zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości oraz o ściganiu sprawców tych przestępstw o kraje, z którymi dotąd nie było prawnomiędzynarodowych podstaw do takiej współpracy, co ma szczególne znaczenie zważywszy na charakteryzującą współczesny świat coraz większą otwartość granic między państwami, swobodniejszy przepływ ludzi i wykorzystywanie tego faktu przez przestępców.

W art. 2 zamieszczono określenie czynów, które należy uznać za przestępstwo w rozumieniu konwencji, a w art. 4 nałożono obowiązek ich określenia w prawie wewnętrznym Państw-Stron. Wprawdzie polskie ustawodawstwo karne nie zawiera jednej normy określającej znamiona przestępstwa w sposób identyczny z regulacją art. 2 konwencji, jednakże wskazać należy, że nie zachodzi taka potrzeba, ponieważ w wielu przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny zawarte są wszystkie elementy, które wymienia wspomniana norma konwencji. W szczególności zachowania te są określone w przepisach art. 148, 156 K.k., w rozdziale XX zatytułowanym „Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu" oraz w innych przepisach chroniących określone osoby, ze względu na pełnione przez nie funkcje, przed zamachami na ich życie lub zdrowie (art. 134-36 K.k.). W świetle prawa polskiego zatem osoby dopuszczające się czynów określonych w art. 2 ust. 1 konwencji będą ponosić odpowiedzialność na podstawie konkretnego materialnego przepisu karnego, który naruszyły. Za popełnienie tych przestępstw, ze względu na ich groźny charakter, przewidziana jest odpowiednio surowa kara. Odpowiedzialność ponosi się także za usiłowanie i to w granicach zagrożenia przewidzianych dla danego przestępstwa. Karalne są, także w tych samych granicach, w świetle prawa polskiego, zachowania wymienione w art. 2 ust. 3 konwencji, które rozpatrywać należy w kategoriach odpowiedzialności za współsprawstwo, sprawstwo kierownicze, podżeganie lub pomocnictwo. Jak wynika z powyższego, polskie ustawodawstwo spełnia wymogi określone w art. 4 konwencji.

W Polsce odpowiedzialność karna za popełnienie tych przestępstw nie jest w żadnych okolicznościach uzasadniona względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi o podobnym charakterze.

Nawiązując do obowiązku wynikającego z art. 6 konwencji, stwierdzić trzeba, że Państwo

Polskie sprawuje jurysdykcję wobec sprawców określonych w konwencji przestępstw popełnionych na terytorium kraju oraz na polskim statku wodnym lub powietrznym (art. 5 K.k.). Odstępstwa od tej zasady są wyraźnie określone w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest Stroną. Ponadto przepisy rozdziału XIII Kodeksu karnego określają szczegółowo odpowiedzialność za przestępstwa popełnione za granicą. Ma to istotne znaczenie w kontekście przepisów art. 6 ust. 3 i 4 konwencji, ponieważ ust. 3 przewiduje obowiązek zawiadomienia Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o jurysdykcji określonej w ust. 2 tegoż artykułu. Przepisy art. 109-12 K.k. przesądzają, że polską jurysdykcją są objęte wszelkie sytuacje określone w art. 6 ust. 2 konwencji. Natomiast w odniesieniu do postanowienia art. 6 ust. 4 należy uznać, że także w tym przypadku polskie ustawodawstwo spełnia jej wymogi (art. 113 K.k.).

Jeżeli sprawca jest cudzoziemcem, przepisy polskiego prawa karnego gwarantują mu przewidziane w art. 7 konwencji pełne prawo do obrony oraz do opieki konsularnej sprawowanej przez państwo, którego jest obywatelem, a w wypadku bezpaństwowca - przez państwo, w którym sprawca stale zamieszkuje.

Konwencja przewiduje w art. 7 ust. 2 zastosowanie przez Państwo-Stronę, na którego terytorium przebywa sprawca, odpowiednich środków w celu zapewnienia obecności tego sprawcy w trakcie postępowania karnego bądź ekstradycji. Przepis ten nie wyklucza możliwości wydania przez Państwa-Strony własnych obywateli. W art. 8 ust. 2 określono możliwość wydania własnych obywateli pod warunkiem przekazania skazanego do państwa, którego jest on obywatelem, w celu odbycia kary orzeczonej za granicą. We wszystkich jednakże przypadkach decydujące znaczenie konwencja przyznaje przepisom Państwa-Strony, na terytorium którego sprawca przebywa. Uzależnienie ekstradycji własnych obywateli od przepisów prawa krajowego sprawia, że konwencja nie narusza obowiązujących w Polsce przepisów stanowiących o niedopuszczalności wydania własnych obywateli na wniosek innego państwa, tj. art. 55 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 604 § 1 pkt 1 K.p.k.

Również uprawnienia określone w art. 7 ust. 3 konwencji są w pełni realizowane, ponieważ przepisy polskiego Kodeksu postępowania karnego, Kodeksu karnego wykonawczego, jak również aktów wykonawczych zapewniają możliwość skontaktowania się z przedstawicielem właściwego urzędu konsularnego lub przedstawicielstwa dyplomatycznego, odwiedzin przez niego, a także informowania o przysługujących mu uprawnieniach (por. art. 612 K.p.k., art. 105 § 2, art. 210 i 211 § 2 K.k.w.). Wskazać również należy na postanowienia gwarantujące

realizację tych uprawnień w licznych bilateralnych umowach regulujących stosunki konsularne, które w wielu przypadkach dodatkowo precyzują sposób ich wykonywania, np. określając czas na powiadomienie o pozbawieniu wolności obywatela danego państwa, czy też na odwiedziny tegoż przedstawiciela.

Postanowienie art. 9 ust. 1 konwencji ustanawia mechanizm pozwalający uznać w stosunkach między Państwami-Stronami, że wszelkie zawarte między nimi, przed wejściem w życie Konwencji, umowy ekstradycyjne obejmują swoim zakresem przedmiotowym również przestępstwa, o których mowa w art. 2 konwencji. Ponadto zawiera on także zobowiązanie do włączania tych przestępstw do katalogu przestępstw podlegających ekstradycji w umowach o ekstradycji, jakie będą zawierane w przyszłości między Państwami-Stronami. Zdecydowana większość umów dotyczących ekstradycji zawartych przez Polskę określa zakres przedmiotowy w sposób generalny (najczęściej wskazując, że podstawą wydania mogą być czyny, za które górna granica zagrożenia karnego przekracza 1 rok pozbawienia wolności lub przewiduje karę surowszą). Spośród państw będących stronami konwencji jedynie w stosunkach z Indiami, Kenią i Lesotho obowiązuje umowa zawierająca enumeratywne wyliczenie przestępstw objętych ekstradycją - art. 3 Traktatu między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanją o wydawaniu zbiegłych przestępców, podpisany w Warszawie dnia 11 stycznia 1932 r. W tym przypadku - zważywszy na to, że nie wszystkie z zachowań określonych w art. 2 konwencji są objęte katalogiem traktatu - może zajść potrzeba interpretacji Traktatu z 1932 r. w sposób wskazany w art. 9 ust. 1 konwencji.

Polskie prawo karne nie uzależnia bezwzględnie ekstradycji od istnienia umowy międzynarodowej w tej kwestii (por. przepis art. 615 § 2 K.p.k. przewidujący możliwość niestosowania przepisów działu XIII K.p.k. wobec państwa, z którym nie zawarto stosownej umowy, a które nie zapewnia wzajemności). W związku z tym w stosunkach z Państwami-Stronami konwencji, z którymi Polska nie zawarła dwustronnych umów przewidujących ekstradycję, lub nie obowiązują postanowienia umów wielostronnych w tej dziedzinie (np. Europejska konwencja o ekstradycji, sporządzona w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r., Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu, sporządzona w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r.), na mocy art. 9 ust. 3 konwencji przestępstwa określone w art. 2 konwencji są uznane za podlegające ekstradycji. W tej sytuacji ekstradycja będzie mogła nastąpić z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez państwo, do którego zwrócono się z wnioskiem.

Istotą postanowienia art. 9 ust. 5 konwencji jest zapewnienie zgodności postanowień umów o

ekstradycji i porozumień dotyczących przestępstw określonych w art. 2 z konwencją i w razie stwierdzenia niezgodności dokonanie odpowiednich zmian w tychże umowach. Zważywszy jednak na typowy charakter większości dwustronnych umów ekstradycyjnych oraz stałą, ukształtowaną praktykę traktatową w tej materii, nie stwierdzono, by były one sprzeczne z przedmiotową konwencją. Postanowienia regulujących zagadnienia ekstradycji bilateralnych umów, które Polska zawarła z większością państw Europy zostały uchylone na mocy art. 28 ust. 1 Europejskiej konwencji o ekstradycji i stosowane są postanowienia tej konwencji.

Istotnym postanowieniem konwencji jest deklaracja (art. 11), na mocy której żadne z przestępstw w niej przewidzianych, do celów ekstradycyjnych lub udzielania pomocy prawnej, nie będzie uważane za przestępstwo polityczne lub za przestępstwo inspirowane pobudkami politycznymi. Dlatego z tych powodów nie będzie można odmówić uwzględnienia wniosku o ekstradycję sprawcy tej kategorii przestępstw ani wniosku o pomoc prawną.

Jednakże odmowa ekstradycji lub pomocy prawnej zgodnie z konwencją będzie zasadna, jeżeli powstaną uzasadnione podejrzenia, że wniosek o ekstradycję sprawcy przestępstwa, przewidzianego w art. 2, lub o pomoc prawną dotyczącą tej kategorii przestępstw został wniesiony w celu pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej z powodu jej rasy, religii, narodowości, pochodzenia etnicznego lub przekonań politycznych, albo gdy uwzględnienie wniosku spowodowałoby pogorszenie sytuacji tej osoby pod którymkolwiek z tych względów.

Konwencja zawiera również inne unormowania o charakterze gwarancyjnym (art. 13 i 14) odnoszące się do osób fizycznych zatrzymanych, aresztowanych lub odbywających wyrok, które miałyby uczestniczyć w czynnościach przewidzianych przez konwencję.

Artykuł 15 konwencji zakreśla szeroko współpracę Państw-Stron w kwestii zapobiegania przestępstwom określonym w konwencji. Zważywszy na to, że coraz liczniejsza grupa państw podpisuje i staje się jej stronami, spodziewać się należy, że jej postanowienia przyczynią się do rozwoju instrumentów międzynarodowej współpracy w zwalczaniu i zapobieganiu groźnej przestępczości o charakterze terrorystycznym.

W artykule 16 konwencji został sformułowany obowiązek powiadamiania, zgodnie ze swoim prawem oraz procedurami, o wynikach postępowania w stosunku do oskarżonych o czyny objęte zakresem przedmiotowym konwencji, Sekretarza Generalnego, który przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom (sądzić należy, że tym, które w konkretnej sprawie wyrażą zainteresowanie). Informacja taka zawiera prawnie chronione dane osobowe,

jednakże ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym przewiduje w art. 6 pkt 11 możliwość udostępniania danych zgromadzonych w rejestrze władzom państw obcych, jeżeli wynika to z ratyfikowanej umowy międzynarodowej, a w przypadku braku takiej umowy - pod warunkiem wzajemności. Zważywszy na wiążące Rzeczpospolitą umowy oraz zwyczaje międzynarodowe przepisy te należałoby stosować także w stosunku do Sekretarza Generalnego ONZ, tym bardziej że pośredniczy on w przekazywaniu informacji. Co do danych osobowych, jakie nie są objęte Krajowym Rejestrem Karnym, będą stosowane przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, w szczególności art. 47 i 48 tejże ustawy.

Konwencja (art. 17 i 18) gwarantuje poszanowanie prawa wewnętrznego Państwa-Strony, jego suwerenności, równości, nienaruszalności terytorialnej, nieingerencji w jego sprawy wewnętrzne, a także nieingerencji w sprawy wewnętrzne innych państw.

Przewidziany w art. 20 tryb rozstrzygania między dwoma lub więcej Państwami-Stronami sporów dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, dopuszczający rozstrzyganie sporu przez arbitraż albo sąd międzynarodowy, nie budzi zastrzeżeń.

Jeśli chodzi o organy państwowe, konwencja dotyczy przede wszystkim sądów i prokuratury oraz Ministra Sprawiedliwości w zakresie związanym z kwestiami ekstradycji i pomocy prawnej, a także organów administracji odpowiedzialnych za współpracę mającą na celu zapobieganie przestępstwom, o których mowa w art. 2 konwencji, zwłaszcza organów Policji i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej przepisami Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych nie spowoduje konieczności zmiany przepisów prawa wewnętrznego, ani powstania dodatkowych kosztów dla Skarbu Państwa, poza kosztami wynikającymi z prowadzenia postępowania karnego lub postępowania związanego z wnioskiem o wydanie, prowadzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami, a także udzielania i wymiany informacji w sposób i w zakresie przewidzianym postanowieniami konwencji. Spodziewać się należy, że ustanowienie kolejnych mechanizmów międzynarodowej współpracy w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości przyczyni się do poprawy skuteczności w tej kwestii, a co za tym idzie - wpłynie na wzrost poczucia bezpieczeństwa. Oprócz ww. skutków społecznych, wskazać należy również na pozytywne dla Polski skutki polityczne na arenie międzynarodowej, jakie wywrze ratyfikacja przez Rzeczpospolitą Polską przedmiotowej konwencji. Wskaże ona jednoznacznie na poparcie

naszego kraju dla wysiłków społeczności międzynarodowej zmierzających do skuteczniejszej walki ze zjawiskiem międzynarodowego terroryzmu i przyjmowania w tym celu regulacji prawnych ustanawiających mechanizmy skuteczniejszego zapobiegania oraz zwalczania terroryzmu. Skutki prawne w prawie polskim zostały szerzej omówione powyżej wraz ze wskazaniem na stosowanie odpowiednich przepisów polskiego prawa krajowego.

Postanowienia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r., nie dotyczą: pokoju, sojuszy, układów politycznych lub wojskowych, ani też członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w organizacji międzynarodowej. Na podstawie postanowień konwencji nie nastąpi również przekazanie organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu żadnych kompetencji organów władzy państwowej (art. 90 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Związanie Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami konwencji nie spowoduje dla podmiotów sektora finansów publicznych żadnych skutków finansowych w postaci zmniejszenia ich dochodów lub zwiększenia ich wydatków, ani dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa innych niż przewidziane w danej części budżetowej. Postanowienia konwencji dotyczą jednak wskazanych wyżej istotnych z punktu widzenia ochrony wolności i praw obywatelskich kwestii uregulowanych ustawowo, takich jak: podstawy prawne ekstradycji, zgodność postanowień umów o ekstradycji i dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 2 konwencji, z postanowieniami przedmiotowej konwencji, dopuszczalność przekazywania za granicę danych zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym. Tym samym zachodzą przesłanki związania Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami przedmiotowej konwencji w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tj. w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z powyższym Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji występuje z wnioskiem o związanie Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami przedmiotowej konwencji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekr. Min. DH/ 110 /2002/DPE-kcg

Warszawa 15.01. 2002 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Opinia do projektu:
- **uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r. do ratyfikacji,**
- **ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r.,**

wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem uchwały w sprawie przedłożenia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r. do ratyfikacji (pismo nr **RM-111-6-03**) oraz projektem ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r. (pismo nr **RM-10-4-03**), uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag.

Odnosząc się do Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r., pragnę podkreślić, iż:

I. Przedłożona konwencja ma na celu skuteczne przeciwdziałanie atakom terrorystycznym oraz umożliwienie pociągania do odpowiedzialności karnej sprawców tych przestępstw. Powyższe cele mają być osiągnięte przede wszystkim poprzez współpracę międzynarodową polegającą m.in. na wymianie informacji, koordynacji działań administracyjnych, jak również współdziałaniu o charakterze naukowo-technicznym i szkoleniowym w zakresie objętym ww. konwencją.

II. Problematyka zwalczania terroryzmu stanowi przedmiot zainteresowania Unii Europejskiej w zakresie wszystkich trzech filarów UE, a w szczególności jest jednym z priorytetów w prowadzeniu współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Tytuł VI Traktatu o Unii Europejskiej, art. 29-42 TUE).

Kwestie dotyczące zwalczania terroryzmu zostały poruszone m.in. w następujących aktach przyjętych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej:

- Art. 29, 30, i 31 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- Zaleceniu Rady z 9 grudnia 1999 r. w sprawie współpracy w zwalczaniu finansowania grup terrorystycznych (Dz. Urz. WE nr C 373, 23.12.1999),
- Planie działania dotyczącym przestępczości zorganizowanej, przyjętym przez Radę 28 kwietnia 1997 r. (Dz. Urz. WE nr C 251, 15.08.97),
- Pakcie preakcesyjnym między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i państwami kandydującymi z Europy Środkowo-Wschodniej oraz Cyprem dotyczącym przestępczości zorganizowanej, przyjętym przez Radę Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych 28 maja 1998 r. (Dz. Urz. WE nr C 220, 15.07.98),
- Rozporządzeniu Rady (WE) nr 2580/2001 z 27.12.2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i organizacjom w celu zwalczania terroryzmu (Dz. Urz. WE nr L 344, 28.12.2001).
- Wspólnym stanowisku Rady nr 2001/931/CFSP z 27.12.2001 o zwalczaniu terroryzmu (Dz. Urz. WE nr L344, 28.12.2001),
- Decyzji ramowej dotyczącej zwalczania terroryzmu z 13 czerwca 2002 r. (2002/475/JHA).

III. Zgodnie z postanowieniami art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej, celem Unii jest zapewnienie obywatelom odpowiednio wysokiego poziomu bezpieczeństwa w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Powyższy cel jest osiągany

poprzez zapobieganie i zwalczanie przestępczości, zorganizowanej lub większej innej, w szczególności terroryzmu (...) dzięki: ściślejszej współpracy sił policyjnych, władz celnych i innych kompetentnych władz w państwach członkowskich, zarówno bezpośrednio jak i za pośrednictwem Europejskiego Biura Policji (Europol), ściślejszej współpracy pomiędzy organami sądowymi a innymi kompetentnymi władzami w państwach członkowskich, jak również zbliżeniu gdzie to będzie konieczne, zasad prawa karnego w państwach członkowskich.

Ponadto, zgodnie z art. 30 TUE współpraca ta ma obejmować m.in. współdziałanie kompetentnych władz w zakresie prewencji i wykrywania naruszeń prawa karnego oraz prowadzenia śledztw w tych sprawach, jak również zbieranie, przechowywanie, opracowywanie, analizę i wymianę odnośnych informacji, współpracę i wspólne inicjatywy w zakresie szkolenia.

Stosownie do art. 31 TUE wspólne działania w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych obejmują m.in. ułatwianie i przyśpieszanie współpracy między kompetentnymi ministerstwami i organami sądowymi w odniesieniu do postępowania i wykonywania decyzji, ułatwianie ekstradycji między państwami członkowskimi, zapewnienie w stopniu koniecznym dla usprawnienia takiej współpracy, kompatybilności zasad stosowanych w państwach członkowskich, zapobieganie konfliktom jurysdykcji pomiędzy państwami członkowskimi, jak również stopniowe podejmowanie środków ustanawiających dolne granice odnoszące się do znamion typów czynów zabronionych oraz do kar w dziedzinie przestępczości zorganizowanej, terroryzmu i nielegalnego przemytu narkotyków.

Jednocześnie należy zauważyć, iż ww. postanowienia Traktatu nie odnoszą się do współpracy między służbami policyjnymi i celnymi państw członkowskich z państwami trzecimi, nie będącymi członkami Unii Europejskiej.

IV. Zgodnie z Zaleceniem Rady z 9 grudnia 1999 r. państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny zintensyfikować współpracę w zwalczaniu finansowania grup terrorystycznych. W tym celu powinny dokonywać wymiany informacji na temat struktur tych grup i sposobu ich działania, pomiędzy organami bezpieczeństwa narodowego. Wymiana ww. informacji powinna dokonywać się przez oficerów łącznikowych. Szczególna uwaga powinna być poświęcona grupom powodującym szczególne zagrożenie.

V. Również pozostałe, wyszczególnione w punkcie II niniejszej opinii, akty zakładają między innymi konieczność ustanowienia bliższej współpracy z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej. Zwracają szczególną uwagę na ułatwienie współpracy między organami ścigania, jak również ustanowienie wspólnej strategii zwalczania ww. zjawiska, jednakże z uwzględnieniem zasady praworządności, demokracji i poszanowania praw podstawowych i praw człowieka.

VI. Decyzja ramowa z 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu określa katalog tzw. przestępstw terrorystycznych (*terrorist offences*), zawiera przepisy regulujące penalizację tych przestępstw, jak również odnosi się do kwestii odpowiedzialności osób prawnych. Decyzja ramowa nawiązuje w preambule do przedłożonej Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, stwierdzając zarazem, iż terroryzm stanowi jedno z najpoważniejszych naruszeń podstawowych i uniwersalnych wartości, na których opiera się Unia Europejska.

W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, iż z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do ratyfikacji Międzynarodowej konwencji w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997r.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU TERRORYSTYCZNYCH ATAKÓW BOMBOWYCH

NARODY ZJEDNOCZONE

1997

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

O ZWALCZANIU TERRORYSTYCZNYCH ATAKÓW BOMBOWYCH

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

- mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych, dotyczące utrzymania pokoju i bezpieczeństwa w świecie, a także popierania dobrosąsiedzkich i przyjaznych stosunków oraz współpracy pomiędzy Państwami,

- poważnie zaniepokojone eskalacją na całym świecie aktów terroryzmu we wszelkich jego formach i przejawach,

- przypominając Deklarację z okazji pięćdziesiątej rocznicy powstania Narodów Zjednoczonych z dnia 25 października 1995 roku,

- przypominając również Deklarację w sprawie środków likwidacji międzynarodowego terroryzmu, stanowiącą załącznik do rezolucji Zgromadzenia Ogólnego nr 49/60 z dnia 9 grudnia 1994 roku, w której, między innymi, „Państwa Członkowskie Narodów Zjednoczonych uroczyście potwierdzają swoje jednoznaczne potępienie dla wszystkich aktów, metod i praktyk terrorystycznych, jako przestępczych i nieuzasadnionych, niezależnie od tego gdzie i przez kogo zostały popełnione, w tym tych, które narażają na szwank przyjazne stosunki pomiędzy państwami i narodami oraz zagrażają integralności terytorialnej i bezpieczeństwu państw”,

- stwierdzając, że Deklaracja zachęca również państwa członkowskie do „pilnego dokonania przeglądu zakresu istniejących przepisów prawnych, dotyczących zapobiegania, ścigania i likwidacji wszystkich form i przejawów terroryzmu, w celu zagwarantowania istnienia wszechstronnych ram prawnych obejmujących wszystkie aspekty tej kwestii”,

- przypominając następnie rezolucję Zgromadzenia Ogólnego nr 51/210 z dnia 17 grudnia 1996 roku oraz załączoną do niej deklarację uzupełniającą deklarację z 1994 roku w sprawie środków likwidacji międzynarodowego terroryzmu,

- stwierdzając, że ataki terrorystyczne z użyciem materiałów wybuchowych lub innych śmiercionośnych narzędzi stają się coraz bardziej rozpowszechnione,

- stwierdzając, że istniejące wielostronne przepisy prawne nie zajmują się tymi atakami w odpowiedni sposób,

- przekonane o pilnej potrzebie wzmożenia współpracy międzynarodowej pomiędzy państwami w dziedzinie wynajdywania i przyjmowania skutecznych i praktycznych środków zapobiegania takim aktom terrorystycznym oraz sądzenia i karania ich sprawców,

- zważywszy, że występowanie takich aktów stanowi przedmiot niepokoju całej społeczności międzynarodowej,

- stwierdzając, że działalność sił zbrojnych Państw jest regulowana przez prawo międzynarodowe poza ramami niniejszej konwencji i że wyłączenie niektórych działań spod zakresu niniejszej konwencji nie usprawiedliwia lub nie czyni legalnymi skądinąd nielegalnych czynów, lub też uniemożliwia ściganie na mocy innych praw,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

1. wyrażenie „infrastruktura państwowa lub rządowa" obejmuje wszelkie pomieszczenia lub pojazdy, które są stale lub czasowo wykorzystywane lub zajmowane przez przedstawicieli państwa, członków rządu, parlamentu lub sądownictwa, przez funkcjonariuszy lub pracowników państwowych lub jakichkolwiek innych władz lub instytucji publicznych, lub przez pracowników bądź funkcjonariuszy organizacji międzyrządowych w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych;

2. wyrażenie „infrastruktura" oznacza jakąkolwiek infrastrukturę stanowiącą własność publiczną lub prywatną, związaną ze świadczeniem lub dystrybucją usług dla ogółu społeczności, taką jak wodociągi, kanalizacja, elektryczność, paliwo lub łączność;

3. wyrażenie „materiał wybuchowy lub inne śmiercionośne narzędzie" oznacza:

a) materiał wybuchowy lub broń palną albo narzędzie, którego przeznaczeniem jest spowodowanie śmierci, poważnych obrażeń ciała lub znacznych szkód materialnych, bądź które może je spowodować, albo

b) broń lub narzędzie, którego przeznaczeniem jest lub które może spowodować śmierć, poważne obrażenia ciała lub znaczne szkody materialne poprzez wyzwolenie, rozsiewanie lub wpływ toksycznych substancji chemicznych, czynników biologicznych, toksyn lub podobnych substancji, albo poprzez promieniowanie lub materiał radioaktywny;

4. wyrażenie „siły zbrojne państwa" oznaczają siły zbrojne państwa, które są zorganizowane, szkolone i wyposażone na mocy ustawodawstwa krajowego, w celu obrony narodowej lub bezpieczeństwa, a także osoby, pomagające tym siłom zbrojnym, będące pod ich formalnym dowództwem, kontrolą i odpowiedzialnością;

5. wyrażenie „miejsce użyteczności publicznej" oznacza te części jakiegokolwiek budynku, terenu, ulicy, drogi wodnej lub innego miejsca, które są dostępne lub otwarte, niezależnie, czy stale, okresowo, czy od czasu do czasu, dla przedstawicieli ogółu społeczeństwa, i są miejscami o charakterze handlowym,

biurowym, kulturalnym, historycznym, oświatowym, religijnym, rządowym, rozrywkowym, wypoczynkowym lub innym, dostępnymi lub otwartymi dla publiczności;

6. wyrażenie „system transportu publicznego” oznacza wszystkie pomieszczenia, pojazdy i urządzenia, stanowiące własność publiczną lub prywatną, używane podczas świadczenia lub do świadczenia publicznie dostępnych usług w zakresie przewozu osób lub towarów.

Artykuł 2

1. Każda osoba popełnia przestępstwo w znaczeniu niniejszej konwencji, jeśli bezprawnie i umyślnie dostarcza, umieszcza, wystrzeliwuje lub detonuje materiał wybuchowy, albo inne śmiercionośne narzędzie w miejscu użyteczności publicznej, w kierunku takiego miejsca lub na takie miejsce, infrastrukturę państwową lub rządową, system transportu publicznego lub infrastrukturę:

a) z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnych obrażeń ciała; albo

b) z zamiarem spowodowania rozległych zniszczeń takiego miejsca, infrastruktury lub systemu, jeśli takie zniszczenie powoduje lub może spowodować poważne straty gospodarcze.

2. Każda osoba popełnia również przestępstwo, jeśli usiłuje popełnić przestępstwo wymienione w ustępie 1.

3. Każda osoba popełnia przestępstwo również, jeśli:

a) współdziała w popełnieniu przestępstwa, wymienionego w ustępie 1 lub 2; albo

b) organizuje lub poleca innym popełnienie przestępstwa, wymienionego w ustępie 1 lub 2; albo

c) w jakikolwiek inny sposób przyczynia się do popełnienia jednego lub więcej przestępstw, wymienionych w ustępie 1 lub 2, przez grupę osób działających we wspólnym celu; taki wkład powinien być zamierzony i dokonany, albo w celu popierania ogólnej działalności przestępczej lub zamiarów grupy, albo ze świadomością zamiarów grupy, dotyczących dokonania przestępstwa lub przestępstw, o których mowa.

Artykuł 3

Niniejsza Konwencja nie ma zastosowania do sytuacji kiedy, jeśli przestępstwo zostanie dokonane na obszarze pojedynczego państwa, domniemany sprawca i ofiary są obywatelami tego państwa, domniemany sprawca zostanie znaleziony na terytorium tego państwa i żadne inne państwo nie ma podstaw do wykonywania jurysdykcji na mocy artykułu

6 ustęp 1 lub artykułu 6 ustęp 2 niniejszej Konwencji, z wyjątkiem przypadków, w których mają zastosowanie postanowienia artykułów 10-15.

Artykuł 4

Każde z Państw-Stron niniejszej Konwencji zastosuje takie środki, jakie będą konieczne, aby:

a) uznać za przestępstwa karane na mocy prawa krajowego przestępstwa wymienione w artykule 2 niniejszej Konwencji;

b) poddać te przestępstwa odpowiednim karom, uwzględniającym poważny charakter tych przestępstw.

Artykuł 5

Każde z Państw-Stron zastosuje wszelkie niezbędne środki, obejmujące, jeśli jest to stosowne, ustawodawstwo krajowe w celu zagwarantowania, że przestępstwa objęte niniejszą Konwencją, w szczególności jeśli są zamierzone lub obliczone na wzbudzenie strachu u ogółu społeczeństwa, grupy osób lub pojedynczych osób, nie były w żadnych okolicznościach usprawiedliwione przez względy natury politycznej, filozoficznej, ideologicznej, rasowej, etnicznej, religijnej lub innego podobnego charakteru i będą karane w sposób odpowiadający ich poważnemu charakterowi.

Artykuł 6

1. Każde z Państw-Stron zastosuje konieczne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji nad przestępstwami, wymienionymi w artykule 2 wówczas, gdy:

a) przestępstwo zostało popełnione na terytorium danego państwa; albo

b) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego państwa lub samolotu zarejestrowanego według prawa danego państwa w czasie popełnienia przestępstwa; lub

c) przestępstwo zostało popełnione przez obywatela tego państwa.

2. Państwo-Strona może również ustanowić swoją jurysdykcję nad każdym takim przestępstwem wówczas, gdy:

a) przestępstwo zostało popełnione na osobie obywatela tego państwa; albo

b) przestępstwo zostało popełnione wobec infrastruktury państwowej lub rządowej danego państwa za granicą, w tym wobec ambasady lub innych budynków dyplomatycznych bądź konsularnych tego państwa; albo

c) przestępstwo zostało popełnione przez bezpaństwowca, który zamieszkuje na stałe na terytorium tego państwa; albo

d) przestępstwo zostało popełnione w celu zmuszenia tego państwa do podjęcia jakiegoś działania lub do powstrzymania się od jakiegoś działania; albo

e) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie samolotu, który jest eksploatowany przez rząd danego państwa.

3. Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej Konwencji, każde Państwo-Strona zawiadomi Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o jurysdykcji, którą ustanowiło, zgodnie z ustępem 2, na mocy prawa krajowego. W przypadku zaistnienia jakichkolwiek zmian, odnośne Państwo-Strona natychmiast zawiadomi o nich Sekretarza Generalnego.

4. Podobnie każde Państwo-Strona zastosuje podobne środki konieczne dla ustanowienia jurysdykcji wobec przestępstw, wymienionych w artykule 2 w przypadkach, gdy domniemany sprawca przebywa na jego terytorium i nie dokonuje ekstradycji takiej osoby jakimkolwiek Państwom-Stronom, które ustanowiły kompetencje swoich sądów zgodnie z ustępem 1 lub 2.

5. Niniejsza Konwencja nie wyklucza wykonania jakiejkolwiek jurysdykcji karnej, którą Państwo-Strona ustanowiło zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Artykuł 7

1. Po otrzymaniu informacji, że osoba, która popełniła przestępstwo, lub której zarzuca się popełnienie przestępstwa, wymienionego w artykule 2, może przebywać na jego terytorium, odnośne Państwo-Strona, zgodnie z prawem krajowym, zastosuje konieczne środki w celu zbadania faktów zawartych w informacji.

2. Po stwierdzeniu, że okoliczności dają ku temu podstawę, Państwo-Strona, na którego terytorium przebywa sprawca bądź domniemany sprawca, zastosuje, zgodnie z prawem krajowym, odpowiednie środki w celu zagwarantowania obecności danej osoby dla celów ścigania lub ekstradycji.

3. Każda osoba, wobec której zostały zastosowane środki wspomniane w ustępie 2, jest uprawniona do:

a) natychmiastowego skontaktowania się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego dana osoba jest obywatelem lub które, z jakichkolwiek innych powodów, jest uprawnione do obrony praw tej osoby lub też, jeśli dana osoba jest bezpaństwowcem, państwa, na którego terytorium dana osoba zamieszkuje na stałe;

b) odwiedzin przedstawiciela tego państwa;

c) uzyskania informacji o przysługujących jej prawach, zgodnie z literami a i b.

4. Prawa, o których mowa w ustępie 3, powinny być wykonywane zgodnie z prawem i przepisami państwa, na którego terytorium przebywa sprawca lub domniemany sprawca, z zastrzeżeniem postanowienia, iż rzeczone prawo i przepisy umożliwiają pełne osiągnięcie celów, dla których prawa, przyznawane zgodnie z ustępem 3, są przewidziane.

5. Postanowienia ustępów 3 i 4 nie będą miały wpływu na prawo jakiegokolwiek Państwa-Strony, roszczącego pretensje do jurysdykcji zgodnie z artykułem 6 ustęp 1 litera c lub ustęp 2 litera c, do zaproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża do porozumienia się z domniemanym sprawcą i odwiedzenia go.

6. Gdy Państwo-Strona, zgodnie z niniejszym artykułem zatrzyma daną osobę, natychmiast powiadomi, bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, Państwa-Strony, które ustanowiły swoją jurysdykcję, zgodnie z artykułem 6 ustępy 1 i 2 oraz, jeśli uzna to za stosowne, wszystkie inne zainteresowane Państwa-Strony , o tym, że dana osoba przebywa w areszcie i o okolicznościach, które uzasadniają zatrzymanie takiej osoby. Państwo, prowadzące dochodzenie wymienione w ustępie 1 natychmiast poinformuje odnośne Państwa-Strony o swoich wnioskach i wskaże, czy zamierza wykorzystać swoją jurysdykcję.

Artykuł 8

1. Państwo-Strona, na którego terytorium przebywa domniemany sprawca, w przypadkach, do których ma zastosowanie artykuł 6, ma obowiązek bez jakichkolwiek wyjątków i niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, czy też nie, bez nadmiernej zwłoki, przedstawić sprawę swym właściwym organom dla celów ścigania sądowego, poprzez postępowanie zgodne z prawem danego kraju. Organy te podejmują decyzję zgodnie z prawem danego kraju, w taki sam sposób, jak w przypadku każdego innego poważnego przestępstwa.

2. Jeśli Państwo-Strona może, zgodnie z prawem krajowym, dokonać ekstradycji lub przekazania jednego ze swych obywateli tylko pod warunkiem, że dana osoba zostanie odesłana do tego Państwa, aby odbyć wyrok wydany w wyniku procesu lub postępowania sądowego, dla celów którego wystąpiono o ekstradycję lub przekazanie tej osoby, a państwo to oraz państwo, domagające się ekstradycji danej osoby, zgodzą się na zastosowanie takiej możliwości oraz na inne warunki, które mogą uznać za właściwe, taka warunkowa ekstradycja lub przekazanie będą wystarczające dla zwolnienia z obowiązku zawartego w ustępie 1.

Artykuł 9

1. Przestępstwa, wymienione w artykule 2, będą uważane za objęte każdą umową o ekstradycji, obowiązującą między Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej Konwencji, jako przestępstwa podlegające ekstradycji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączania takich przestępstw, jako przestępstw podlegających ekstradycji, do wszystkich umów o ekstradycji, które następnie zostaną między nimi zawarte.

2. Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzymuje wniosek o ekstradycję od innego Państwa-Strony, z którym nie zawarło umowy o ekstradycji, Państwo-Strona, do którego zwrócono się z takim wnioskiem, może według swego uznania, uznać niniejszą Konwencję za podstawę prawną dla ekstradycji, w przypadku przestępstw wymienionych w artykule 2. Ekstradycja będzie uzależniona od innych warunków, przewidzianych przez prawo państwa, do którego zwrócono się z wnioskiem.

3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą przestępstwa wymienione w artykule 2 za przestępstwa podlegające ekstradycji, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez państwo, do którego zwrócono się z wnioskiem.

4. Przestępstwa wymienione w artykule 2, będą w razie konieczności traktowane dla celów ekstradycji między Państwami-Stronami tak, jak gdyby zostały popełnione nie tylko w miejscu, w którym się wydarzyły, ale także na terytorium państw, które ustanowiły swoją jurysdykcję zgodnie z artykułem 6 ustępy 1 i 2.

5. Przepisy wszystkich umów o ekstradycji i porozumień między Państwami-Stronami, dotyczące przestępstw wymienionych w artykule 2 będą uznane za wymagające wprowadzenia zmian przez Państwa-Strony w takim zakresie, w jakim nie są zgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 10

1. Państwa-Strony udzielą sobie wzajemnie wszelkiej możliwej pomocy w związku z dochodzeniem, postępowaniem karnym lub ekstradycją, mającymi miejsce w związku z przestępstwami wymienionymi w artykule 2, w tym pomocy w uzyskaniu dowodów będących w ich dyspozycji, niezbędnych dla postępowania.

2. Państwa-Strony będą wypełniać swoje obowiązki wynikające z ustępu 1 zgodnie z wszelkimi obowiązującymi między nimi umowami lub innymi porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej. W przypadku braku takich umów lub porozumień Państwa-Strony udzielą sobie wzajemnie pomocy zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 11

Żadne z przestępstw wymienionych w artykule 2 nie będzie postrzegane, dla celów ekstradycji lub wzajemnej pomocy prawnej, jako przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub jako przestępstwo inspirowane powodami politycznymi. W konsekwencji, nie można odmówić zgody na ekstradycję lub wzajemną pomoc prawną, jedynie na tej podstawie, że wniosek o ekstradycję lub wzajemną pomoc prawną dotyczy przestępstwa politycznego, przestępstwa związanego z przestępstwem politycznym, lub przestępstwa inspirowanego powodami politycznymi.

Artykuł 12

Niniejsza Konwencja nie może być w żaden sposób interpretowana jako nakładająca obowiązek ekstradycji lub udzielenia wzajemnej pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona, do którego zwrócono się z wnioskiem, ma poważne podstawy, aby sądzić, że wniosek o ekstradycję z powodu przestępstw wymienionych w artykule 2 albo wniosek o wzajemną pomoc prawną odnośnie do takich przestępstw, został przedstawiony w celu ścigania sądowego lub ukarania osoby z powodu jej przynależności rasowej, religii, narodowości, pochodzenia etnicznego, albo poglądów politycznych lub jeśli zgoda na taki wniosek zaszkodziłaby sytuacji danej osoby z którejkolwiek z wymienionych przyczyn.

Artykuł 13

1. Osoba, która została zatrzymana lub odbywa wyrok na terytorium jednego Państwa-Strony, a której obecność w innym Państwie-Stronie jest wymagana w celu złożenia zeznań, identyfikacji lub innej pomocy w uzyskaniu dowodów dla celów dochodzenia lub ścigania przestępstw zgodnie z niniejszą Konwencją, może zostać przekazana, jeśli zostaną spełnione następujące warunki:

a) osoba ta dobrowolnie wyrazi na to świadomą zgodę; oraz

b) właściwe organy obydwu Państw wyrażą na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie te Państwa uznają za właściwe.

2. Dla celów niniejszego artykułu:

a) Państwo, do którego dana osoba zostanie przekazana będzie mieć prawo i obowiązek zatrzymania przekazanej osoby w areszcie, chyba że Państwo, przez które dana osoba została przekazana, zażąda lub zezwoli, aby było inaczej;

b) Państwo, do którego dana osoba zostanie przekazana, bezzwłocznie wypełni obowiązek odesłania tej osoby pod dozór państwa, przez które ta osoba została przekazana, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami lub zgodnie z innymi ustaleniami kompetentnych władz obydwu Państw;

c) Państwo, do którego dana osoba została przekazana, nie powinno żądać od państwa, przez które dana osoba została przekazana, aby wszczęło postępowanie o ekstradycję w sprawie odesłania tej osoby;

d) osoba przekazana uzyska zaliczenie wyroku, odbywanego w Państwie, przez które została przekazana, do okresu wyroku wydanego przez Państwo, do którego została przekazana.

3. Jeśli Państwo-Strona, przez które dana osoba ma być przekazana zgodnie z niniejszym artykułem, nie wyrazi na to zgody, dana osoba, niezależnie od przynależności narodowej, nie będzie sądzona, zatrzymana lub poddana jakimkolwiek innym ograniczeniom wolności osobistej na terytorium Państwa, do którego została przekazana, w związku z czynami lub wyrokami skazującymi poprzedzającymi jej wyjazd z terytorium Państwa, przez które została przekazana.

Artykuł 14

Każda osoba, która znajduje się w areszcie lub wobec której zastosowano jakiekolwiek inne środki lub jest prowadzone postępowanie zgodnie z niniejszą Konwencją, będzie miała zagwarantowane uczciwe traktowanie, w tym korzystanie ze wszystkich praw i gwarancji, zgodnie z prawem Państwa, na którego terytorium ta osoba przebywa oraz zgodnie z odnośnymi przepisami prawa międzynarodowego, w tym prawa międzynarodowego w dziedzinie praw człowieka.

Artykuł 15

Państwa-Strony będą współpracować w zapobieganiu przestępstwom wymienionym w artykule 2, w szczególności poprzez:

a) podejmowanie wszelkich możliwych działań, obejmujących, w razie konieczności, przyjmowanie ustawodawstwa krajowego w celu zapobiegania i przeciwstawiania się przygotowywaniu na ich odnośnych terytoriach takich przestępstw dokonywanych poza ich terytoriami, w tym podejmowanie działań służących zapobieganiu nielegalnej działalności na ich terytoriach osób, grup i organizacji, które zachęcają, namawiają, organizują, świadomie finansują lub zajmują się popełnianiem przestępstw wymienionych w artykule 2;

b) wymienianie, zgodnie z prawem krajowym, dokładnych i sprawdzonych informacji oraz koordynację odpowiednich działań administracyjnych i innych, podejmowanych w celu zapobiegania przestępstwom wymienionym w artykule 2;

c) tam gdzie to jest właściwe, badania i rozwój metod wykrywania materiałów wybuchowych i innych szkodliwych substancji, mogących spowodować śmierć lub obrażenia ciała, konsultacje w kwestii opracowywania norm oznaczania materiałów wybuchowych w celu określenia ich pochodzenia podczas śledztwa po wybuchu, wymianę informacji dotyczących środków prewencji, współpracę i przekazywanie technologii, wyposażenia i związanych z tym materiałów.

Artykuł 16

Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca jest sądzony, zgodnie ze swoim prawem lub odnośną procedurą, powiadomi o wynikach postępowania Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, a ten przekaże informację innym Państwom-Stronom.

Artykuł 17

Państwa-Strony będą wykonywać swoje zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej państw oraz zasadą nieingerencji w sprawy wewnętrzne innych Państw.

Artykuł 18

Niniejsza Konwencja w żaden sposób nie upoważnia Państw-Stron do wykonywania na terytorium innego Państwa-Strony jurysdykcji i pełnienia funkcji, które są zastrzeżone wyłącznie dla organów tego drugiego Państwa-Strony przez jego prawo krajowe.

Artykuł 19

1. Niniejsza Konwencja w żaden sposób nie narusza innych praw, obowiązków i zobowiązań Państw i osób fizycznych zgodnie z prawem międzynarodowym, w szczególności celów i zasad Karty Narodów Zjednoczonych i międzynarodowego prawa humanitarnego.

2. Działania sił zbrojnych podczas konfliktu zbrojnego, tak jak one są rozumiane na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego, które pojęcie to reguluje, nie są objęte niniejszą Konwencją, a działania podejmowane przez siły zbrojne Państwa w trakcie pełnienia ich obowiązków służbowych, w zakresie, w jakim są regulowane innymi przepisami prawa międzynarodowego, nie są objęte niniejszą Konwencją.

Artykuł 20

1. Wszelkie spory między dwoma lub więcej Państwami-Stronami dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, które nie mogą być rozstrzygnięte za pomocą negocjacji w odpowiednim czasie, będą, na wniosek jednego z nich, przekazywane do arbitrażu. Jeśli w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż, strony nie będą w stanie uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może skierować spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, kierując wniosek zgodnie ze Statutem Trybunału.

2. Każde Państwo może w czasie podpisania, ratyfikowania, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji albo przystąpienia do niej oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniem ustępu 1. Inne Państwa-Strony nie będą związane ustępem 1 w odniesieniu do jakiegokolwiek Państwa-Strony, które dokonało takiego zastrzeżenia.

3. Jakiekolwiek Państwo, które dokonało zastrzeżenia zgodnie z ustępem 2, może w każdej chwili wycofać to zastrzeżenie, zawiadamiając Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o powyższym.

Artykuł 21

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu dla wszystkich państw od 12 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1999 r. w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.

3. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla każdego Państwa. Dokumenty przystąpienia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 22

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.

2. Dla każdego Państwa, które ratyfikuje, przyjmie, zatwierdzi lub przystąpi do Konwencji po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez to państwo dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 23

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze pisemnego zawiadomienia Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

2. Wypowiedzenie zacznie obowiązywać po roku od daty otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 24

Oryginał niniejszej Konwencji, której teksty arabski, chiński, angielski, francuski, rosyjski i hiszpański są jednakowo autentyczne, zostanie złożony u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który przekaże jej uwierzytelnione odpisy wszystkim Państwom.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie upoważnieni przez odnośne Rządy, podpisali niniejszą Konwencję, otwartą do podpisu w Nowym Jorku dnia 12 stycznia 1998 roku.

Oświadczenia i zastrzeżenia
złożone do dnia 11 grudnia 2002 r.
do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych,
przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych
w dniu 15 grudnia 1997 r.[1]

(Jeżeli nie zaznaczono inaczej, oświadczenia i zastrzeżenia zostały złożone w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia.)

Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna

Zastrzeżenie:

Zastrzeżenie Algierii

Rząd Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 20 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych.

Rząd Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej oświadcza, że w celu przedłożenia sporu do arbitrażu lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości będzie wymagane w każdym przypadku porozumienie wszystkich stron sporu.

Federacyjna Republika Brazylii

Zastrzeżenie:

„[...] Federacyjna Republika Brazylii oświadcza, że, stosownie do artykułu 20 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, przyjętej w Nowym Jorku dnia 15 grudnia 1997 r., nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 20 ustęp 1 tej Konwencji."

Kanada

Oświadczenie:

„Kanada oświadcza, że uważa stosowanie artykułu 2 ustęp 3 litera c Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych za ograniczone do czynów popełnionych w konspiracji dwóch lub więcej osób mającej na celu popełnienie specyficznego przestępstwa, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 lub 2 Konwencji."

[1] Opracowano na podstawie strony internetowej:
http://untreaty.un.org/ENGLISH/bible/englishinternetbible/partI/chapterXVIII/treaty9.asp

Chińska Republika Ludowa

Zastrzeżenie:

”[...] Chiny przystępują do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 15 grudnia 1997 r., i oświadczają, że nie uważają się za związane artykułem 20 ustęp 1 Konwencji.”

Republika Kuby

Zastrzeżenie i oświadczenie:

Zastrzeżenie

Republika Kuby oświadcza, stosownie do artykułu 20 ustęp 2, że nie uważa się za związaną ustępem 1 wspomnianego artykułu dotyczącym rozstrzygania sporów powstałych między Państwami-Stronami, przez co uważa, że takie spory muszą być rozstrzygane przez polubowne negocjacje. W konsekwencji, oświadcza, że nie uznaje obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Oświadczenie

Republika Kuby oświadcza, że żadne z postanowień zawartych w artykule 19 ustęp 2 nie będzie stosowane, popierane lub akceptowane w przypadku groźby lub użycia siły w stosunkach międzynarodowych, które to we wszystkich okolicznościach muszą ściśle podlegać zasadom prawa międzynarodowego oraz celom i zasadom zagwarantowanym w Karcie Narodów Zjednoczonych.

Kuba uważa również, że stosunki między Państwami muszą ściśle bazować na postanowieniach zawartych w Rezolucji 2625 (XXV) Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych.

W dodatku, korzystanie przez Państwo z terroryzmu od lat jest podstawowym zmartwieniem Kuby, która uważa, że całkowite jego wyeliminowanie poprzez poszanowanie, przyjaźń, współpracę pomiędzy Państwami, pełne przestrzeganie suwerenności i integralności terytorialnej, samostanowienie i nieingerencję w sprawy wewnętrzne, musi stanowić priorytet międzynarodowej społeczności.

Dlatego też Kuba stanowczo jest zdania, że nadmierne używanie sił zbrojnych przez jedno Państwo w celu agresji przeciw innemu nie może być zaakceptowane w rozumieniu przedmiotowej Konwencji, której celem jest zwalczanie, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, jednej z najbardziej obrzydliwych form przestępstwa we współczesnym świecie.

Akceptowanie aktów agresji może, w rzeczywistości, sprowadzić się do akceptowania przemocy w prawie międzynarodowym i w Karcie oraz wywołania konfliktów o nieprzewidywalnych konsekwencjach, które mogą podkopać niezbędną jedność społeczności międzynarodowej w walce przeciwko pladze, która ją prawdziwie dotyka.

Republika Kuby interpretuje również postanowienia przedmiotowej Konwencji jako stosujące się ze wszystkimi rygorami do działań realizowanych przez siły zbrojne jednego Państwa przeciw innemu Państwu, w przypadkach w których nie istnieje między nimi żaden konflikt zbrojny.

Arabska Republika Egiptu

W momencie podpisania:

Zastrzeżenia:

„1. Artykuł 6 ustęp 5:
Rząd Arabskiej Republiki Egiptu oświadcza, że jest związany artykułem 6 ustęp 5 Konwencji, w zakresie, w jakim prawa wewnętrzne Państw-Stron nie zaprzeczają istotnym zasadom i pryncypiom prawa międzynarodowego.

2. Artykuł 19 ustęp 2:
Rząd Arabskiej Republiki Egiptu oświadcza, że jest związany artykułem 19 ustęp 2 Konwencji, w zakresie, w jakim siły zbrojne Państwa, w wykonywaniu swoich obowiązków, nie naruszają zasad i pryncypiów prawa międzynarodowego.”

Republika Estońska

Oświadczenie:

„[...] stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Konwencji, Republika Estońska oświadcza, że w jej prawie wewnętrznym nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 będzie wykonywana jurysdykcja, o której mowa w artykule 6 ustęp 2.”

Republika Federalna Niemiec

W momencie podpisania:

Oświadczenie:

Republika Federalna Niemiec rozumie artykuł 1 ustęp 4 [przedmiotowej Konwencji] w tym sensie, że termin „siły zbrojne państwa” obejmuje ich narodowe kontyngenty operujące jako część sił Narodów Zjednoczonych. Ponadto Republika Federalna Niemiec rozumie również, że w rozumieniu przedmiotowej Konwencji termin „siły zbrojne państwa” obejmuje również siły policyjne.

Republika Indii

Zastrzeżenie:

„Zgodnie z artykułem 20 ustęp 2, Rząd Republiki Indii niniejszym oświadcza, że nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 20 ustęp 1 Konwencji."

Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna

Zastrzeżenie:

„Zgodnie z artykułem 20 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną artykułem 20 ustęp 1 niniejszej Konwencji. Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna oświadcza, że w celu przedłożenia sporu dotyczącego interpretacji i stosowania niniejszej Konwencji do arbitrażu lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczne jest porozumienie wszystkich zainteresowanych stron sporu."

Związek Myanmar

Zastrzeżenie:

„Rząd Związku Myanmar, po przeanalizowaniu wyżej wspomnianej Konwencji, niniejszym oświadcza, że przystępuje do niej z zastrzeżeniem do artykułu 20 ustęp 1 i nie uważa się za związany postanowieniem wyrażonym w tym artykule."

Królestwo Niderlandów

Oświadczenie:

„Królestwo Niderlandów rozumie artykuł 8 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych jako zawierający prawo kompetentnych władz sądowych do decydowania o nie wnoszeniu oskarżenia przeciwko osobie, która rzekomo popełniła takie przestępstwo, jeśli kompetentne władze sądowe, po należytym rozważeniu procedur prawnych, wskażą, że skuteczne oskarżenie będzie niemożliwe.

Islamska Republika Pakistanu

Oświadczenie:

„Rząd Islamskiej Republiki Pakistanu oświadcza, że nic w niniejszej Konwencji nie będzie miało zastosowania do walk, włączając w to walki zbrojne, mających na celu wykonywanie prawa do samostanowienia wszczętych zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego przeciwko jakiejkolwiek obcej lub zagranicznej okupacji lub dominacji. Taka interpretacja jest zgodna z artykułem 53 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z 1969 r., który postanawia, że porozumienie lub traktat zawarty w sprzeczności z istniejącą

normą *ius cogens* lub imperatywną normą prawa międzynarodowego jest nieważny i z tym, że prawo do samostanowienia zostało powszechnie uznane za normę *ius cogens*."

Republika Portugalska

W momencie podpisania:

Oświadczenie:

„Dla celów artykułu 8 ustęp 2 Konwencji, Portugalia oświadcza, że ekstradycja obywateli Portugalii z jej terytorium będzie zatwierdzona tylko jeżeli poniższe warunki, wskazane w Konstytucji Republiki Portugalii, zostaną spełnione:

a) w przypadku terroryzmu i zorganizowanej przestępczości; oraz
b) dla celów postępowań karnych i wtedy gdy państwo, które żąda ekstradycji udzieli gwarancji, że ta osoba zostanie zwrócona Portugalii w celu odbycia kary, chyba, że ta osoba nie zgadza się na to poprzez złożenie oświadczenia.

W celu odbycia wyroku w Portugalii, procedury przedstawione przez Portugalię w oświadczeniu do Europejskiej konwencji o przekazywaniu osób skazanych powinny być z tym zgodne.

Republika Mołdowy

Oświadczenia:

[...] z poniższymi oświadczeniami i zastrzeżeniem

1. [patrz „Notyfikacje do artykułu 6 ustęp 3"]

2. Republika Mołdowy oświadcza, że rozumie, iż postanowienia artykułu 12 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych powinny być wprowadzone w życie w taki sposób, ażeby zapewnić nieuchronność odpowiedzialności za zlecanie przestępstw popełnionych w zakresie Konwencji, bez szkody dla skuteczności współpracy międzynarodowej dotyczącej ekstradycji i pomocy prawnej.

3. Stosownie do artykułu 20 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Mołdowy oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 20 ustęp 1 Konwencji.

Federacja Rosyjska

W momencie podpisania:

Oświadczenie:

Federacja Rosyjska stoi na stanowisku, że postanowienia artykułu 12 Konwencji powinny być wprowadzone w życie w taki sposób, ażeby zapewnić nieuchronność

odpowiedzialności za zlecanie przestępstw popełnionych w zakresie Konwencji, bez szkody dla skuteczności współpracy międzynarodowej dotyczącej ekstradycji i pomocy prawnej.

W momencie ratyfikowania:

Oświadczenia:

[...]

2. „Federacja Rosyjska stoi na stanowisku, że postanowienia artykułu 12 Konwencji powinny być wprowadzone w życie w taki sposób, ażeby zapewnić nieuchronność odpowiedzialności za zlecanie przestępstw popełnionych w zakresie Konwencji, bez szkody dla skuteczności współpracy międzynarodowej dotyczącej ekstradycji i pomocy prawnej."

Królestwo Hiszpanii

29 lutego 2000 r.

Oświadczenie:

Zgodnie z artykułem 23 ustawy o organizacji sądownictwa 6/1985 z 1 lipca, terroryzm jest przestępstwem, które podlega powszechnemu ściganiu i ponad którym Hiszpańskie sądy mają międzynarodową jurysdykcję w każdej sytuacji; zgodnie z tym, artykuł 6 ustęp 2 Konwencji uważany jest za satysfakcjonujący i nie ma potrzeby ustanawiania specjalnej jurysdykcji w momencie ratyfikacji Konwencji.

Republika Sudanu

Oświadczenie dotyczące artykułu 19 ustęp 2:

Ustęp ten nie tworzy żadnych dodatkowych zobowiązań dla Rządu Republiki Sudanu. Nie wpływa on również na i nie zmniejsza odpowiedzialności Rządu Republiki Sudanu za utrzymanie, za pomocą wszelkich środków dozwolonych prawem, porządku i prawa lub ponowne wprowadzenie ich w kraju lub obronę jego narodowej jedności lub integralności terytorialnej.

Ustęp ten nie wpływa na zasadę nieingerencji w wewnętrzne sprawy państw, bezpośrednio lub pośrednio, tak jak zostało to ustanowione w Karcie Narodów Zjednoczonych i odpowiednich postanowieniach prawa międzynarodowego.

Zastrzeżenie do artykułu 20 ustęp 1:

Republika Sudanu nie uważa się za związaną artykułem 20 ustęp 1, stosownie do ustępu 2 tego samego artykułu.

Republika Turcji

W momencie podpisania:

Oświadczenia:

„Republika Turcji oświadcza, że artykuły 9 i 12 nie będą interpretowane w ten sposób, ażeby sprawcom przestępstw, o których mowa w tych artykułach, nie można było przedstawić zarzutów lub oskarżyć ich. Ponadto, wzajemna pomoc prawna oraz ekstradycja to dwa oddzielne pojęcia i w związku z tym, warunki do odrzucenia prośby o ekstradycję nie będą obowiązywały w odniesieniu do wzajemnej pomocy prawnej.

Republika Turcji oświadcza, że rozumie iż termin międzynarodowe prawo humanitarne, o którym mowa w artykule 19 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, będzie interpretowane jako obejmujące odpowiednie zasady międzynarodowe, włącznie z postanowieniami protokołu dodatkowego do konwencji genewskiej z dnia 12 sierpnia 1949 r., którego Turcja nie jest stroną. Pierwsza część drugiego ustępu wspomnianego artykułu nie będzie interpretowana jako dająca odmienny status siłom zbrojnym i grupom, innym niż siły zbrojne państwa, jak jest to obecnie rozumiane i stosowane w prawie międzynarodowym oraz, skutkiem tego, tworząca nowe zobowiązania dla Turcji.

Zastrzeżenie:

Stosownie do artykułu 20 ustęp 2 [Konwencji], Republika Turcji oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 artykułu 20 wspomnianej Konwencji.”

W momencie ratyfikacji:

„Podtrzymując powyższe zastrzeżenia [...]

1) Republika Turcji oświadcza, że artykuły 9 i 12 nie będą interpretowane w ten sposób, ażeby sprawcom przestępstw, o których mowa w tych artykułach, nie można było przedstawić zarzutów lub oskarżyć ich.

2) Republika Turcji oświadcza, że rozumie iż termin międzynarodowe prawo humanitarne, o którym mowa w artykule 19 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, będzie interpretowane jako obejmujące odpowiednie zasady międzynarodowe, włącznie z postanowieniami Protokołu dodatkowego do Konwencji Genewskiej z dnia 12 sierpnia 1949 r., którego Turcja nie jest stroną. Pierwsza część drugiego ustępu wspomnianego artykułu nie będzie interpretowana jako dająca odmienny status siłom zbrojnym i grupom, innym niż siły zbrojne państwa, jak jest to obecnie rozumiane i stosowane w prawie międzynarodowym oraz, skutkiem tego, tworząca nowe zobowiązania dla Turcji.

3) Stosownie do artykułu 20 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Turcji oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniem artykułu 20 ustęp 1 wspomnianej Konwencji.”

Ukraina

Zastrzeżenie:

Postanowienia artykułu 19 ustęp 2 nie uniemożliwiają Ukrainie wykonywania swojej jurysdykcji nad członkami sił zbrojnych państwa i oskarżania ich, jeżeli ich działania są nielegalne. Konwencja będzie stosowana w stosunku do takich działań, jeżeli nie odnoszą się do nich inne zasady prawa międzynarodowego.

Stany Zjednoczone Ameryki

Zastrzeżenie:

„a) stosownie do artykułu 20 ustęp 2 Konwencji, Stany Zjednoczone Ameryki oświadczają, że nie uważają się za związane artykułem 20 ustęp 1 Konwencji; oraz

b) Stany Zjednoczone Ameryki zastrzegają sobie specjalne prawo do wyrażenia zgody w poszczególnych przypadkach na zastosowanie procedury, o której mowa w artykule 20 ustęp 1 Konwencji, lub jakiejkolwiek innej procedury arbitrażu."

Oświadczenia:

„1) Wyłączenie spod zakresu pojęcia „konflikt zbrojny". Stany Zjednoczone Ameryki rozumieją, że pojęcie „konflikt zbrojny", o którym mowa w artykule 19 ustęp 2 Konwencji, nie obejmuje wewnętrznych zamieszek i rozruchów, takich jak zaburzenia wewnętrzne, odosobnione i sporadyczne akty przemocy oraz inne akty o podobnej naturze.

2) Rozumienie pojęcia „międzynarodowe prawo humanitarne". Stany Zjednoczone Ameryki rozumieją, że pojęcie „międzynarodowe prawo humanitarne', o którym mowa w artykule 19 Konwencji, ma to samo rzeczywiste znaczenie co prawo wojenne.

3) Wyłączenie spod zakresu czynów sił zbrojnych. Stany Zjednoczone Ameryki rozumieją, że zgodnie z artykułem 19 i artykułem 1 ustęp 4, Konwencji nie stosuje się do:

A) sił zbrojnych państwa w wykonywaniu ich oficjalnych obowiązków;

B) cywili, którzy kierują lub organizują oficjalne działania sił zbrojnych państwa; lub

C) cywili działających w celu wsparcia oficjalnych działań sił zbrojnych państwa, jeżeli cywile ci znajdują się pod formalną komendą, kontrolą i odpowiedzialnością tych sił.

Notyfikacje do artykułu 6 ustęp 3

(Jeżeli nie zaznaczono inaczej, notyfikacje zostały złożone w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia.)

Związek Australijski

18 października 2002 r.

„[...] zgodnie z artykułem 6 ustęp 3 Konwencji, Australia zdecydowała o ustanowieniu jurysdykcji we wszystkich przypadkach wskazanych w artykule 6 ustęp 2 i wprowadza tę jurysdykcję do ustawodawstwa wewnętrznego z mocą od dnia 8 września 2002 r.”

Republika Boliwii

[...] na mocy postanowień artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Boliwii stwierdza, że ustanawia swoją jurysdykcję zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym w odniesieniu do przestępstw popełnionych w sytuacjach i w warunkach wskazanych w artykule 6 ustęp 2 Konwencji.

Federacyjna Republika Brazylii

„[...] Federacyjna Republika Brazylii oświadcza, że zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ustęp 3 Konwencji, będzie wykonywała jurysdykcję nad przestępstwami w rozumieniu artykułu 2, w przypadkach wymienionych w artykule 6 ustęp 2 litera a, b i e Konwencji.”

Republika Chile

Zgodnie z artykułem 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Rząd Chile oświadcza, że, zgodnie z artykułem 6 ustęp 8 Kodeksu organizacji sądownictwa Republiki Chile, zbrodnie i pospolite przestępstwa popełnione poza terytorium Republiki, które zostały wskazane w traktatach zawartych z innymi państwami, pozostają pod jurysdykcją Chile.

Republika Cypryjska

Zgodnie z artykułem 6 ustęp 3 Konwencji, Republika Cypryjska ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 we wszystkich przypadkach wskazanych w artykule 6 ustęp 1, 2 i 4.

Królestwo Danii

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Dania podaje poniższe informacje o duńskiej jurysdykcji karnej:

Zasady duńskiej jurysdykcji karnej zostały wyrażone w sekcjach od 6 do 12 Duńskiego Kodeksu Karnego. Postanowienia te mają następującą treść:

Sekcja 6

Czyny popełnione
1) na terytorium państwa duńskiego; lub
2) na pokładzie duńskiego statku lub samolotu, znajdującego się poza terytorium określonym przez prawo międzynarodowe jako przynależne do jakiegokolwiek państwa; lub
3) na pokładzie duńskiego statku lub samolotu, znajdującego się na terytorium określonym przez prawo międzynarodowe jako przynależne do obcego państwa, jeśli zostało popełnione przez osobę zatrudnioną na statku lub samolocie lub przez pasażerów podróżujących na pokładzie statku lub samolotu,

są przedmiotem duńskiej jurysdykcji karnej.

Sekcja 7

(1) Czyny popełnione poza terytorium państwa duńskiego przez obywatela duńskiego lub przez osobę posiadającą miejsce stałego pobytu w państwie duńskim, są również przedmiotem duńskiej jurysdykcji karnej w poniższych okolicznościach, a mianowicie:
1) kiedy czyn został popełniony poza terytorium określonym przez prawo międzynarodowe jako przynależnym do jakiegokolwiek państwa, pod warunkiem, że tego rodzaju czyny podlegają karze pozbawienia wolności powyżej czterech miesięcy; lub
2) kiedy czyn został popełniony na terytorium obcego państwa, pod warunkiem, że czyn ten jest również karalny na mocy prawa obowiązującego na terytorium tego państwa.

(2) Postanowienia podsekcji (1) są odpowiednio stosowane do czynów popełnionych przez osobę, która jest obywatelem lub posiada miejsce stałego pobytu w Finlandii, Islandii, Norwegii lub Szwecji i która aktualnie przebywa w Danii.

Sekcja 8

Następujące czyny popełnione poza terytorium państwa duńskiego również podlegają duńskiej jurysdykcji karnej, niezależnie od narodowości sprawcy:
1) kiedy czyn narusza niezależność, bezpieczeństwo, Konstytucję władz publicznych państwa Duńskiego, urzędowe obowiązki państwowe lub tego typu sprawy, ochronę prawną od której zależy osobiste powiązanie z państwem duńskim; lub
2) kiedy czyn narusza obowiązek, do przestrzegania którego poza granicą sprawca jest zobowiązany na mocy prawa lub kiedy pozostaje ze szkodą dla wypełniania jego urzędowych obowiązków odnoszących się do duńskich statków lub samolotów; lub
3) kiedy czyn popełniony poza terytorium uznanym przez prawo międzynarodowe jako przynależne do jakiegokolwiek państwa dotyka obywatela duńskiego lub osobę posiadającą miejsce stałego pobytu w państwie duńskim, pod warunkiem, że czyny tego rodzaju podlegają karze pozbawienia wolności powyżej czterech miesięcy; lub

4) kiedy czyn podlega postanowieniom Sekcji 183 Kodeksu. Oskarżenie może również obejmować naruszenia Sekcji 237 i 244 – 248 Kodeksu, jeśli zostały popełnione w połączeniu z naruszeniem Sekcji 183; lub
5) kiedy czyn został ujęty w międzynarodowej konwencji, zgodnie z którą Dania ma obowiązek wszcząć postępowanie sądowe; lub
6) kiedy przekazanie oskarżonego w celu przeprowadzenia postępowania sądowego w innym państwie zostało odrzucone i czyn – pod warunkiem, że został popełniony na terytorium uznanym przez prawo międzynarodowe jako przynależne do obcego państwa – jest karalny zgodnie z prawem tego państwa i pod warunkiem, że zgodnie z prawem duńskim czyn podlega karze pozbawienia wolności powyżej jednego roku.

Sekcja 9

Jeżeli karalność czynu zależy od lub jest warunkowana przez rzeczywiste lub zamierzone konsekwencje, czyn jest również uważany za popełniony w miejscu, gdzie konsekwencje odniosły skutek lub gdzie miały odnieść skutek.

Sekcja 10

(1) Jeżeli oskarżenie zostaje wniesione w tym kraju na mocy prawa obcego, orzeczenie odnoszące się do kary lub innych środków prawnych stanowiących konsekwencje popełnienia czynu zostanie wydane na podstawie prawa duńskiego.

(2) W okolicznościach wskazanych w sekcji 7 Kodeksu, jeżeli czyn został popełniony na terytorium uznanym przez prawo międzynarodowe za należące do obcego państwa, kara nie może być surowsza niż kara przewidziana przez prawo tego państwa.

Sekcja 10a

(1) Osoba, która została skazana przez sąd karny państwa, w którym czyn został popełniony lub która otrzymała orzeczenie, które zostało przewidziane w Europejskiej konwencji o międzynarodowej ważności wyroków karnych lub przez ustawę o przekazywaniu postępowań karnych do innego państwa, nie zostanie oskarżona w tym państwie za ten sam czyn, jeżeli:
1) została ostatecznym wyrokiem uniewinniona; lub
2) kara została odbyta, jest odbywana lub została umorzona zgodnie z prawem państwa, w którym siedzibę ma sąd; lub
3) została skazana, ale nie orzeczono kary.

(2) Postanowień zawartych w podsekcji (1) nie stosuje się do:
a) czynów, które podlegają Sekcji 6 (1) Kodeksu; lub
b) czynów, o których mowa w Sekcji 8 (1) 1) chyba, że oskarżenie w państwie, w którym siedzibę ma sąd, zostało wniesione na żądanie prokuratury duńskiej.

Sekcja 10b

Jeżeli jakakolwiek osoba została oskarżona i skazana za ten sam czyn w innym kraju, kara orzeczona w tym kraju zostanie zmniejszona do wymiaru, do którego kara orzeczona za granicą została odbyta.

Sekcja 11

Jeżeli obywatel duński lub osoba posiadająca miejsce stałego pobytu w państwie duńskim została skazana w obcym kraju za czyn, który zgodnie z prawem duńskim może stanowić podstawę do utraty lub odebrania stanowiska, zawodu lub innych praw, może być powszechnie poszukiwana w kraju.

Sekcja 12

Stosowanie postanowień sekcji 6 – 8 Kodeksu będzie przedmiotem odpowiednich postanowień prawa międzynarodowego."

Republika Finlandii

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Finlandii ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 we wszystkich przypadkach podanych w artykule 6 ustęp 1, 2 i 4."

Republika Węgierska

„Rząd Republiki Węgierskiej oświadcza, że w związku z artykułem 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Węgierska, stosownie do jej Kodeksu Karnego, posiada jurysdykcję nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 Konwencji w przypadkach podanych w artykule 6 ustępach 1 i 2 Konwencji."

Republika Islandii

Oświadczenie:

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Islandia oświadcza, że ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 Konwencji we wszystkich przypadkach podanych w artykule 6 ustęp 2 Konwencji."

Księstwo Monako

Księstwo oświadcza, że zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, ustanawia swoją jurysdykcję nad czynami uznanymi za przestępstwa w znaczeniu artykułu 2 Konwencji, w przypadkach wymienionych w artykule 6 ustępach 1 i 2 Konwencji.

Republika Portugalska

16 stycznia 2002 r.

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Portugalia oświadcza, że zgodnie z artykułem 5 ustęp 1 litera a Kodeksu Karnego, portugalskie sądy będą miały jurysdykcję nad przestępstwami terroryzmu i organizacji terrorystycznych wskazanymi odpowiednio w artykułach 300 i 301 tego Kodeksu, gdziekolwiek zostaną one popełnione, co obejmuje również, w związku z wspomnianymi przestępstwami, przypadki wymienione w artykule 6 ustęp 2 Konwencji."

Republika Mołdowy

Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Republika Mołdowy ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami wymienionymi w artykule 2 w przypadkach wskazanych w artykule 6 ustęp 1 i 2.

Federacja Rosyjska

„Federacja Rosyjska oświadcza, że zgodnie z artykułem 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych (zwanej dalej Konwencją) ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami określonymi w artykule 2 Konwencji w przypadkach przewidzianych w artykule 6 ustęp 1 i 2 Konwencji."

Republika Sudanu

Republika Sudanu niniejszym oświadcza, że ustanowiła swoją jurysdykcję nad przestępstwami określonymi w artykule 2 Konwencji zgodnie z sytuacjami i warunkami określonymi w artykule 6 ustęp 2.

Królestwo Szwecji

5 listopada 2002 r.

„Stosownie do artykułu 6 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu terrorystycznych ataków bombowych, Szwecja podaje poniższe informacje o szwedzkiej jurysdykcji karnej. Zasady szwedzkiej jurysdykcji karnej zostały wyrażone w Części 2 Sekcja 1 – 5 Szwedzkiego Kodeksu Karnego. Postanowienia te mają następującą treść:

Sekcja 1

Przestępstwa popełnione na terytorium Królestwa będą ścigane zgodnie ze szwedzkim prawem i przez szwedzki sąd. To samo stosuje się, jeżeli nie można ustalić, gdzie przestępstwo zostało popełnione, ale istnieją podstawy do domniemania, że zostało ono popełnione na terytorium Królestwa.

Sekcja 2

Przestępstwa popełnione poza terytorium Królestwa będą ścigane zgodnie ze szwedzkim prawem i przez szwedzki sąd, jeżeli zostały popełnione:

1. przez obywatela Szwecji albo cudzoziemca posiadającego miejsce stałego zamieszkania w Szwecji,
2. przez cudzoziemca nie posiadającego stałego miejsca zamieszkania w Szwecji, jeżeli, po popełnieniu przestępstwa, nabył obywatelstwo szwedzkie albo uzyskał prawo stałego pobytu na terytorium Królestwa albo jeżeli jest obywatelem Danii, Finlandii, Islandii lub Norwegii i przebywa na terytorium Królestwa, albo
3. przez jakiegokolwiek innego cudzoziemca, jeżeli przebywa na terytorium Królestwa, a przestępstwo zgodnie ze szwedzkim prawem jest zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy.

Ustępu pierwszego nie stosuje się, jeżeli czyn nie podlega odpowiedzialności karnej zgodnie z prawem miejsca, w którym został popełniony, albo jeżeli został popełniony w miejscu nie podlegającym jakiemukolwiek państwu i, zgodnie ze szwedzkim prawem, kara za jego popełnienie nie może być surowsza od grzywny.

W przypadkach wymienionych w tej Sekcji, nie mogą zostać nałożone sankcje surowsze, niż najbardziej surowa kara przewidziana za to przestępstwo zgodnie z prawem miejsca, w którym zostało ono popełnione.

Sekcja 3

Niezależnie od przypadków wymienionych w Sekcji 2, przestępstwa popełnione poza terytorium Królestwa będą ścigane zgodnie ze szwedzkim prawem i przez szwedzki sąd:

1. jeżeli przestępstwo zostało popełnione na pokładzie szwedzkiego statku albo samolotu albo zostało popełnione w czasie wykonywania obowiązków przez oficera na służbie albo członka jego załogi,
2. jeżeli przestępstwo zostało popełnione przez członka sił zbrojnych w miejscu, w którym stacjonował oddział sił zbrojnych albo zostało popełnione przez inną osobę w takim miejscu, a oddział stacjonował w tym miejscu w celu innym, niż ćwiczenia,
3. jeżeli przestępstwo zostało popełnione w czasie wykonywania obowiązków poza terytorium Królestwa przez osobę zatrudnioną w kontyngencie zagranicznym szwedzkich sił zbrojnych,

3a. jeżeli przestępstwo zostało popełnione w czasie wykonywania obowiązków poza terytorium Królestwa przez policjanta, urzędnika celnego albo urzędnika zatrudnionego w straży ochrony wybrzeża, który wykonuje zadania zlecone zgodnie z porozumieniem międzynarodowym, które zostało ratyfikowane przez Szwecję,

4. jeżeli przestępstwo zostało popełnione przeciwko Narodowi Szwedzkiemu, szwedzkim władzom miejskim lub innym zgromadzeniom albo szwedzkim instytucjom publicznym,
5. jeżeli przestępstwo zostało popełnione w miejscu nie podlegającym jakiemukolwiek państwu i było skierowane przeciwko obywatelowi Szwecji, szwedzkiemu stowarzyszeniu lub instytucji prywatnej albo przeciwko cudzoziemcowi posiadającemu miejsce stałego pobytu w Szwecji,
6. jeżeli przestępstwo stanowi przestępstwo piractwa powietrznego, akt sabotażu morskiego lub lotniczego, akt sabotażu na lotnisku, przestępstwo fałszowania pieniędzy, usiłowanie popełnienia takiego przestępstwa, przestępstwo przeciwko prawu międzynarodowemu, przestępstwo nielegalnego obrotu bronią chemiczną, przestępstwo nielegalnego obrotu minami albo składania fałszywych lub nierzetelnych wyjaśnień przed międzynarodowym sądem, albo

7. jeżeli za przestępstwo w szwedzkim prawie grozi co najmniej kara 4 lat pozbawienia wolności lub więcej.

Sekcja 3a

Poza przypadkami określonymi w Sekcjach 1 – 3, przestępstwa będą ścigane zgodnie ze szwedzkim prawem przez szwedzki sąd w zgodzie z postanowieniami ustawy o międzynarodowej współpracy dotyczącej postępowania w sprawach karnych.

Sekcja 4

Przestępstwo jest uważane za popełnione, jeżeli czyn przestępny został popełniony, jak również jeżeli przestępstwo zostało dokonane albo jeżeli usiłowano jego dokonania, jeżeli zamierzone przestępstwo miało zostać dokonane.

Sekcja 5

Dochodzenie sądowe w sprawie przestępstwa popełnionego na terytorium Królestwa na pokładzie zagranicznego statku albo samolotu przez cudzoziemca, który był oficerem na służbie albo członkiem jego załogi albo w jakikolwiek inny sposób podróżował nim, przeciwko innemu cudzoziemcy albo zagranicznym interesom nie zostanie wszczęte bez upoważnienia Rządu albo osoby wyznaczonej przez Rząd.

1. na szwedzkim statku albo samolocie lub przez oficera na służbie albo członka jego załogi w czasie wykonywania obowiązków,
2. przez członka sił zbrojnych w miejscu, w którym stacjonował oddział sił zbrojnych,
3. w czasie wykonywania obowiązków poza terytorium Królestwa przez osobę zatrudnioną przez zagraniczny kontyngent szwedzkich sił zbrojnych,
4. w czasie wykonywania obowiązków poza terytorium Królestwa przez policjanta, urzędnika celnego albo urzędnika zatrudnionego przez straż ochrony wybrzeża, który wykonywał zadania zlecone zgodnie z porozumieniem międzynarodowym, które zostało ratyfikowane przez Szwecję,
5. w Danii, Finlandii, Islandii lub Norwegii lub na pokładzie statku albo samolotu w regularnej służbie komercyjnej pomiędzy miejscami znajdującymi się w Szwecji lub w jednym z ww. państw, albo
6. przez obywatela Szwecji, Danii, Finlandii, Islandii lub Norwegii przeciwko interesom szwedzkim."

Ukraina

21 maja 2002 r.

„Ukraina wykonuje swoją jurysdykcję nad przestępstwami wskazanymi w artykule 2 Konwencji w przypadkach podanych w artykule 6 ustęp 2 Konwencji."

Wschodnia Republika Urugwaju

Mając na względzie, z uwagi na artykuł 6 ustęp 3 Konwencji, że władze Wschodniej Republiki Urugwaju wykonują jurysdykcję nad przestępstwami określonymi w artykule 2, do

którego nawiązuje artykuł 6 ustęp 2. Uwzględniając artykuł 6 ustęp 2 litery a i b, jurysdykcja ta została ustanowiona w artykule 10 Kodeksu Karnego (ustawa Nr 9.155 z dnia 4 grudnia 1933 r.) i uwzględniając artykuł 6 ustęp 2 litera e – w artykule 4 Kodeksu Aeronautycznego (rozporządzenie Nr 14.305 z dnia 29 listopada 1974 r.).

Republika Uzbekistanu

15 maja 2000 r.

Republika Uzbekistanu ustanowiła swoją jurysdykcję nad przestępstwami określonymi w artykule 2 pod wszystkimi warunkami wymienionymi w artykule 6 ustęp 2 Konwencji.

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF TERRORIST BOMBINGS

UNITED NATIONS
1997

International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling further General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed thereto,

Noting also that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting further that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism, and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.

3. "Explosive or other lethal device" means:

(a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or

(b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage

through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.

4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security, and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:

(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1, or article 6, paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2 under its domestic law. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which

is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the

case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of this article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences as set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 12 January 1998.

DECLARATIONS

Declarations and Reservations

(Unless otherwise indicated, the declarations and reservations were made upon ratification.

acceptance, approval or accession.)

Algeria

Reservation

Reservation of Algeria

The Government of the People's Democratic Republic of Algeria does not consider itself bound by the provisions of article 20, paragraph 1, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings.

The Government of the People's Democratic Republic of Algeria declares that in order for a dispute to be submitted to arbitration or to the International Court of Justice, the agreement of all parties to the dispute shall be required in each case.

Brazil

Reservation:

".....the Federative Republic of Brazil declares, pursuant to article 20, paragraph 2, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on the 15th December 1997, that it does not consider itself bound by the provisions of article 20, paragraph 1, of the said Convention.

Canada

Declaration:

"Canada declares that it considers the application of article 2 (3) (c) of the Terrorist Bombing Convention to be limited to acts committed in furthering a conspiracy of two or more persons to commit a specific criminal offence contemplated in paragraph 1 or 2 of article 2 of that Convention."

China

Reservation:

"... China accedes to the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombing, done at New York on 15 December 1997, and declares that it does not consider itself bound by paragraph 1 of Article 20 of the Convention."

Cuba

Reservation and declaration:

Reservation

The Republic of Cuba declares, pursuant to article 20, paragraph 2, that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the said article, concerning the settlement of disputes arising between States Parties, inasmuch as it considers that such disputes must be settled through amicable negotiation. In consequence, it declares that it does not recognize the compulsory jurisdiction of the International Court of Justice.

Declaration

The Republic of Cuba declares that none of the provisions contained in article 19, paragraph 2, shall constitute an encouragement or condonation of the threat or use of force in international relations, which must under all circumstances be governed strictly by the principles of international law and the purposes and principles enshrined in the Charter of the United Nations.

Cuba also considers that relations between States must be based strictly on the provisions contained in resolution 2625 (XXV) of the United Nations General Assembly.

In addition, the exercise of State terrorism has historically been a fundamental concern for Cuba, which considers that

the complete eradication thereof through mutual respect, friendship and cooperation between States, full respect for sovereignty and territorial integrity, self-determination and non-interference in internal affairs must constitute a priority of the international community.

Cuba is therefore firmly of the opinion that the undue use of the armed forces of one State for the purpose of aggression against another cannot be condoned under the present Convention, whose purpose is precisely to combat, in accordance with the principles of the international law, one of the most noxious forms of crime faced by the modern world.

To condone acts of aggression would amount, in fact, to condoning violations of international law and of the Charter and provoking conflicts with unforeseeable consequences that would undermine the necessary cohesion of the international community in the fight against the scourges that truly afflict it.

The Republic of Cuba also interprets the provisions of the present Convention as applying with full rigour to activities carried out by armed forces of one State against another State in cases in which no armed conflict exists between the two.

Egypt

Upon signature:

Reservations:

"1. Article 6, paragraph 5:

The Government of the Arab Republic of Egypt declares that it is bound by Article 6, paragraph 5, of the Convention insofar as the domestic laws of States Parties do not contradict the relevant rules and principles of international law.

2. Article 19, paragraph 2:

The Government of the Arab Republic of Egypt declares that it is bound by Article 19, paragraph 2, of the Convention insofar as the military forces of the State, in the exercise of their duties do not violate the rules and principles of international law."

Estonia

Declaration:

".....pursuant to article 6, paragraph 3 of the Convention, the Republic of Estonia declares that in its domestic law it shall apply the jurisdiction set forth in article 6 paragraph 2 over offences set forth in article 2."

Germany

Upon signature:

Declaration:

The Federal Republic of Germany understands article 1 para. 4 of [the said Convention] in the sense that the term "military forces of a state" includes their national contingents operating as part of the United Nations forces. Furthermore, the Federal Republic of Germany also understands that, for the purposes of this Convention, the term "military forces of a state" also covers police forces.

India

Reservation:

"In accordance with Article 20 (2), the Government of the Republic of India hereby declares that it does not consider itself bound by the provisions of Article 20 (1) of the Convention.".

Lao People's Democratic Republic

Reservation:

"In accordance with paragraph 2, Article 20 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Lao People's Democratic Republic does not consider itself bound by paragraph 1, article 20 of the present Convention. The Lao People's Democratic Republic declares that to refer a dispute relating to interpretation and application of the present Convention to arbitration or International Court of Justice, the agreement of all parties concerned in the dispute is necessary."

Myanmar

Reservation:

"The Government of the Union of Myanmar, having considered the Convention aforesaid, hereby declares that it accedes to the same with reservation on Article 20 (1) and does not consider itself bound by the provision set forth in the said Article."

Netherlands

Declaration:

"The Kingdom of the Netherlands understands Article 8, paragraph 1, of the international Convention for the Suppression of Terrorist Bombings to include the right of the competent judicial authorities to decide not to prosecute a person alleged to have committed such an offence, if, in the opinion of the competent judicial authorities grave considerations of procedural law indicate that effective prosecution will be impossible."

Pakistan

Declaration:

"The Government of the Islamic Republic of Pakistan declares that nothing in this Convention shall be applicable to struggles, including armed struggle, for the realization of right of self-determination launched against any alien or foreign occupation or domination, in accordance with the rules of international law. This interpretation is consistent with Article 53 of the Vienna Convention on the Law of Treaties 1969 which provides that an agreement or treaty concluded in conflict with an existing jus cogen or preemptory norm of international law is void and, the right of self-determination is universally recognized as *a jus cogen*."

Portugal

Upon signature:

Declaration:

"For the purposes of article 8, paragraph 2, of the Convention, Portugal declares that the extradiction of Portuguese nationals from its territory will be authorized only if the following conditions, as stated in the Constitution of the Portuguese Republic, are met:

a) In case of terrorism and organised criminality; and

b) For purposes of criminal proceedings and, being so, subject to a guarantee given by the state seeking the extradition that the concerned person will be surrended to Portugal to serve the sentence or mesure imposed on him or her, unless such person does not consent thereto by means of expressed declaration.

For purposes of enforcement of a sentence in Portugal, the procedures referred to in the declaration made by Portugal to the European Convention on the transfer of sentenced persons shall be complied with."

Republic of Moldova

Declarations:

... with the following declarations and reservation

1. [See "Notifications under article 6 (3)".]

2. The Republic of Moldova declares its understanding that the provisions of article 12 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings should be implemented in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for the commission of offenses falling within the scope of the Convention, without prejudice to the effectiveness of the international cooperation on the questions of extradition and legal assistance.

3. Pursuant to article 20, paragraph 2 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Moldova declares that it does not consider itself bound by the provisions of article 20, paragraph 1 of the Convention.

Russian Federation

Upon signature:

Declaration:

The position of the Russian Federation is that the provisions of article 12 of the Convention should be implemented in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for the commission of offences falling within the scope of the Convention, without detriment to the effectiveness of international cooperation on the questions of extradition and legal assistance.

Upon ratification:

Declarations:

.....

2) "The position of the Russian Federation is that the provisions of article 12 of the Convention should be implemented in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for the commission of offenses falling within the scope of the Convention, without detriment to the effectiveness of international cooperation on the questions of extradition and legal assistance".

Spain

29 February 2000

Declaration:

According to article 23 of the Organization of Justice Act 6/1985 of 1 July, terrorism is a crime that is universally prosecutable and over which the Spanish courts have international jurisdiction under any circumstances; accordingly, article 6, paragraph 2 of the Convention is deemed to have been satisfied and there is no need to establish a special jurisdiction upon ratification of the Convention.

Sudan

Declaration concerning article 19, paragraph 2:

This paragraph shall not create any additional obligation to the Government of the Republic of the Sudan. It does not affect and does not diminish the responsibility of the Government of the Republic of the Sudan to maintain by all legitimate means order and law or re-establish it in the country or to defend its national unity or territorial integrity.

This paragraph does not affect the principle of non-interference in internal affairs of states, directly or indirectly, as it is set out in the United Nations Charter and relative provisions of international law.

Reservation to article 20, paragraph 1:

The Republic of the Sudan does not consider itself bound by paragraph 1 of article 20, in pursuance to paragraph 2 of the same article.

Turkey

Upon signature:

Declarations:

"The Republic of Turkey declares that articles 9 and 12 should not be interpreted in such a way that offenders of these crimes are neither tried nor prosecuted. Furthermore mutual legal assistance and extradition are two different concepts and the conditions for rejecting a request for extradition should not be valid for mutual legal assistance.

The Republic of Turkey declares its understanding that the term international humanitarian law referred to in article 19 of the Convention for the Suppression of Terrorist Bombings shall be interpreted as comprising the relevant international rules excluding the provisions of additional Protocols to Geneva Conventions of 12 August 1949, to which Turkey is not a Party. The first part of the second paragraph of the said article should not be interpreted as giving a different status to the armed forces and groups other than the armed forces of a state as currently understood and applied in international law and thereby as creating new obligations for Turkey.

Reservation:

Pursuant to paragraph 2 of article (20) of the [Convention] the Republic of Turkey declares that it does not consider itself bound by the provisions of paragraph 1 of article (20) of the said Convention."

Upon ratification:

"[W]ith the stated reservations...[:]

1) The Republic of Turkey declares that Articles (9) and (12) should not be interpreted in such a way that offenders of these crimes are neither tried nor prosecuted.

2) The Republic of Turkey declares its understanding that the term international humanitarian law referred to in Article (19) of the Convention for the Suppression of Terrorist Bombings shall be interpreted as comprising the relevant international rules excluding the provisions of Additional Protocols to Geneva Conventions of 12 August 1949, to which Turkey is not a Party. The first part of the second paragraph of the said article should not be interpreted as giving a different status to the armed forces and groups other than the armed forces of a state as currently understood and applied in international law and thereby as creating new obligations for Turkey.

3) Pursuant to Paragraph 2 of Article (20) of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Turkey declares that it does not consider itself bound by the provisions of Paragraph 1 of Article (20) of the said Convention."

Ukraine

Reservation:

The provisions of article 19, paragraph 2, do not preclude Ukraine from exercising its jurisdiction over the members of military forces of a state and their prosecution, should their actions be illegal. The Convention will be applied to the extent that such activities are not governed by other rules of international law.

United States of America

Reservation:

"(a) pursuant to article 20 (2) of the Convention, the United States of America declares that it does not consider itself bound by Article 20 (1) of the Convention; and

(b) the United States of America reserves the right specifically to agree in a particular case to follow the procedure in Article 20 (1) of the Convention or any other procedure for arbitration."

Understandings:

"(1) EXCLUSION FROM COVERAGE OF TERM "ARMED CONFLICT". The United States of America understands that the term "armed conflict"in Article 19 (2) of the Convention does not include internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence, and other acts of a similar nature.

(2) MEANING OF TERM "INTERNATIONAL HUMANITARIAN LAW". The United States of America understands that the term "international humanitarian law"in Article 19 of the Convention has the same substantive meaning as the law of war.

(3) EXCLUSION FROM COVERAGE OF ACTIVITIES BY MILITARY FORCES. The United States understands that, under Article 19 and Article 1 (4), the Convention does not apply to:

(A) the military fores of a state in the exercise of their official duties;

(B) civilians who direct or organize the official activities of military forces of a state; or

(C) civilians acting in support of the official activities of the military forces of a state if the civilians are under the formal command, control, and responsibility of those forces."

Notifications under article 6 (3)

(Unless otherwise indicated, the notifications were made upon ratification, acceptance, approval or accession.)

Australia

18 October 2002

"... in accordance with article 6 (3) of the Convention, Australia has chosen to establish jurisdiction in all the circumstances provided for by Article 6 (2), and has provided for such jurisdiction in domestic legislation which took effect on 8 September 2002."

Bolivia

... by virtue of the provisions of article 6, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Bolivia states that it establishes its jurisdiction in accordance with its domestic law in respect of offences committed in the situations and conditions provided for under article 6, paragraph 2, of the Convention.

Brazil

.. the Federative Republic of Brazil declares that, in accordance with the provisions of article 6, paragraph 3, of the said Convention, it will exercise jurisdiction over the offences within the meaning of article 2, in the cases set forth in article 6, paragraph 2, subparagraphs (a), (b) and (e) of the Convention."

Chile

In accordance with article 6, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Government of Chile declares that, in accordance with article 6, paragraph 8, of the Courts Organization Code of the Republic of Chile, crimes and ordinary offences committed outside the territory of the Republic which are covered in treaties concluded with other Powers remain under Chilean jurisdiction.

Cyprus

"In accordance with article 6, paragraph 3 of the Convention, the Republic of Cyprus establishes its jurisdiction over the offences specified in article 2 in all the cases provided for in article 6, paragraphs 1, 2 and 4.

Denmark

"Pursuant to article 6 (3) of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, Denmark provides the following information on Danish criminal jurisdiction:

Rules on Danish criminal jurisdiction are laid down in Section 6 to 12 in the Danish Criminal Code. The provisions have the following wording:

Section 6

Acts committed

1) within the territory of the Danish state: or

2) on board a Danish ship or aircraft, being outside the territory recognized by international law as belonging to any state; or

3) on board a Danish ship or aircraft, being within the territory recognized by international law as belonging to a foreign state, if committed by persons employed on the ship or aircraft or by passengers travelling on board the ship or aircraft, shall be subject to Danish criminal jurisdiction.

Section 7

(1) Acts committed outside the territory of the Danish state by a Danish national or by a person resident in the Danish state shall also be subject to Danish criminal jurisdiction in the following circumstances, namely;

1) where the act was committed outside the territory recognized by international law as belonging to any state, provided acts of the kind in question are punishable with a sentence more severe than imprisonment for four months; or

2) where the act was committed within the territory of a foreign state, provided that it is also punishable under the law in force in that territory.

(2) The provisions in Subsection (1) above shall similarly apply to acts committed by a person who is a national of, or who is resident in Finland, Iceland, Norway or Sweden, and who is present in Denmark.

Section 8

The following acts committed outside the territory of the Danish state, shall also come within Danish criminal jurisdiction, irrespective of the nationality of the perpetrator.

1) where the act violates the independence, security, Constitution of public authorities of the Danish state, official duties toward the state or such interests, the legal protection of which depends on a personal connection with the Danish state; or

2) where the act violates an obligation which the perpetrator is required by law to observe abroad or prejudices the performance of an official duty incumbent on him with regard to a Danish ship or aircraft; or

3) where an act committed outside the territory recognized by international law as belonging to any state violates a Danish national or a person resident in the Danish state, provided acts of the kind in question are punishable with a sentence more severe than imprisonment for four months; or

4) where the act comes within the provisions of Section 183 a of this Act. The prosecution may also include breaches of Sections 237 and 244-248 of this Act, when committed in conjunction with the breach of Section 183 a; or

5) where the act is covered by an international convention in pursuance of which Denmark is under an obligation to start legal proceedings; or

6) where transfer of the accused for legal proceedings in another country is rejected, and the act, provided it is committed within the territory recognized by international law as belonging to a foreign state, is punishable according to the law of this state, and provided that according to Danish law the act is punishable with a sentence more severe than one year of imprisonment.

Section 9

Where the punishable nature of an act depends on or is influenced by an actual or intended consequence, the act shall also be deemed to have been committed where the consequence has taken effect or has been intended to take effect.

Section 10

(1) Where prosecution takes place in this country under the foregoing provisions, the decision concerning the punishment or other legal consequences of the act shall be made under Danish law.

(2) In the circumstances referred to in Section 7 of this Act, if the act was committed within the territory recognized by international law as belonging to a foreign state, the punishment may not be more severe than that provided for by the law of that state.

Section 10 a

(1) A person who has been convicted by a criminal court in the state where the act was committed or who has received a sentence which is covered by the European Convention on the International Validity of Criminal Judgments, or by the Act governing the Transfer of Legal Proceedings to another country, shall not be prosecuted in this country for the same act, if,

1) he is finally acquitted; or

2) the penalty imposed has been served, is being served or has been remitted according to the law of the state in which the court is situated; or

3) he is convicted, but no penalty is imposed.

(2) The provisions contained in Subsection (1) above shall not apply to

a) acts which fall within Section 6 (1) of this Act; or b) the acts referred to in Section 8 (1) 1) above, unless the prosecution in the state in which the court was situated was at the request of the Danish Prosecuting Authority.

Section 10 b

Where any person is prosecuted and punishment has already been imposed on him for the same act in another country, the penalty imposed in this country shall be reduced according to the extent to which the foreign punishment has been served.

Section 11

If a Danish national or a person resident in the Danish state has been punished in a foreign country for an act which under Danish law may entail loss or forfeiture of an office or profession or of any other right, such a deprivation may be sought in a public action in this country.

Section 12

The application of the provisions of Section 6-8 of this Act shall be subject to the applicable rules of international law."

Finland

"Pursuant to article 6 (3) of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Finland establishes its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in all the cases provided for in article 6, paragraphs 1, 2 and 4."

Hungary

"The Government of the Republic of Hungary declares that, in relation to Article 6, paragraph 3 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Hungary, pursuant to its Criminal Code, has jurisdiction over the crimes set out in Article 2 of the Convention in the cases provided for in Article 6, paragraphs 1 and 2 of the Convention."

Iceland

Declaration:

"Pursuant to article 6, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, Iceland declares that it has established its jurisdiction over the offences set forth in article 2 of the Convention in all the cases provided for in article 6, paragraph 2, of the Convention."

Monaco

The Principality declares that, in accordance with the provisions of article 6, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, it establishes its jurisdiction over the acts recognized as offences within the meaning of article 2 of the Convention, in the cases set forth in article 6, paragraphs 1 and 2 of the Convention.

Portugal

16 January 2002

"Pursuant to article 6 (3) of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, Portugal declares that in accordance with article 5 (1) (a) of the Penal Code, Portuguese courts will have jurisdiction against the crimes of terrorism and of terrorist organisations, set forth respectively in article 300 and 301 of the same Code, wherever the place they have bee committed, thus covering, in connection with the said crimes, the cases set forth in article 6 2 of the Convention "

Republic of Moldova

Pursuant to article 6, paragraph 3 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, the Republic of Moldova establishes its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases provided for in article 6 paragraphs 1 and 2.

Russian Federation

"The Russian Federation declares that in accordance with paragraph 3 of article 6 of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings (hereinafter - the Convention) it has established its jurisdiction over the offences set forth in article 2 of the Convention in cases envisaged in paragraphs 1 and 2 of article 6 of the Convention";

Sudan

The Republic of the Sudan declares hereby that it has established its jurisdiction over crimes set out in article 2 of the Convention in accordance with situations and conditions as stipulated in article 6, paragraph 2.

Sweden

5 November 2002

"Pursuant to article 6 (3) of the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, Sweden provides the following information on Swedish criminal jurisdiction. Rules on Swedish criminal jurisdiction are laid down in Chapter 2 Section 1-5 in the Swedish Penal Code. The provisions have the following wording:

Section 1

Crimes committed in this Realm shall be adjudged in accordance with Swedish law and by a Swedish court. The same applies when it is uncertain where the crime was committed but grounds exist for assuming that it was committed within the Realm.

Section 2

Crimes committed outside the Realm shall be adjudged according to Swedish law and by a Swedish court when the crime has been committed:

1. By a Swedish citizen or an alien domiciled in Sweden,

2. By an alien not domiciled in Sweden who, after having committed the crime, has become a Swedish citizen or has acquired domicile in the Realm or who is a Danish, Finnish, Icelandic or Norwegian citizen and is present in the Realm, or

3. By any other alien, who is present in the Realm, and the crime under Swedish law can result in imprisonment for more than six months.

The first paragraph shall not apply if the act is not subject to criminal responsibility under the law of the place where it was committed or if it was committed within an area not belonging to any state and, under Swedish law, the punishment for the act cannot be more severe than a fine.

In cases mentioned in this Section, a sanction may not be imposed which is more severe than the most severe punishment provided for the crime under the law in the place where it was committed.

Section 3

Even in cases other than those listed in Section 2, crimes committed outside the Realm shall be adjudged according to Swedish law and by a Swedish court:

1. if the crime was committed on board a Swedish vessel or aircraft, or was committed in the course of duty by the officer in charge or by a member of its crew,

2. if the crime was committed by a member of the armed force in an area in which a detachment of the armed forces was present, or if it was committed by some other person in such an area and the detachment was present for a purpose other than exercise,

3. if the crime was committed in the course of duty outside the Realm by a person employed in a foreign contingent of the Swedish armed forces,

3a. if the crime was committed in the course of duty outside the Realm by a policeman, custom officer or official employed at the coast guard, who performs boundless assignments according to an international agreement that Sweden has ratified,

4. if the crime committed was a crime against the Swedish nation, a Swedish municipal uthority or other assembly, or against a Swedish public institution,

5. If the crime was committed in an area not belonging to any state and was directed against a Swedish citizen, a Swedish association or private institution, or against an alien domiciled in Sweden,

6. if the crime is hijacking, maritime or aircraft sabotage, airport sabotage, counterfeiting currency, an attempt to commit such crimes, a crime against international law, unlawful dealings with chemical weapons, unlawful dealings with mines or false or careless statement before an international court, or

7. if the least severe punishment prescribed for the crime in Swedish law is imprisonment for four years or more.

Section 3 a

Besides the cases described in Sections 1-3, crimes shall be adjudged according to Swedish law by a Swedish court in accordance with the provisions of the Act on International Collaboration concerning Proceedings in Criminal matters.

Section 4

A crime is deemed to have been committed where the criminal act was perpetrated and also where the crime was completed or in the case of an attempt, where the intended crime would have been completed.

Section 5

Prosecution for a crime committed within the Realm on a foreign vessel or aircraft by an alien, who was the officer in charge or member of its crew or otherwise travelled in it, against another alien or a foreign interest shall not be instituted without the authority of the Government or a person designated by the Government.

1. on a Swedish vessel or aircraft or by the officer in charge or some member of its crew in the course of duty,

2. by a member of the armed forces in an area in which a detachment of the armed forces was present,

3. in the course of duty outside the Realm by a person employed by a foreign contingent of the Swedish armed forces,

4. In the course of duty outside the Realm by a policeman, custom officer or official employed at the coast guard, who

performs boundless assignments according to an international agreement that Sweden has ratified.

5. In Denmark, Finland, Iceland or Norway or on a vessel or aircraft in regular commerce between places situated in Sweden or one of the said states, or

6. By a Swedish, Danish, Finnish, Icelandic or Norwegian citizen against a Swedish interest."

Ukraine

21 May 2002

"Ukraine excercises its jurisdiction over the offences set forth in article 2 of the Convention in cases provided for in paragraph 2 article 6 of the Convention."

Uruguay

Notifies, by virtue of article 6, paragraph 3, of the Convention, that the authorities of the Eastern Republic of Uruguay exercise jurisdiction over the offences set forth in article 2, to which reference is made in article 6, paragraph 2. With regard to article 6, paragraph 2, subparagraphs (a) and (b), that jurisdiction is established in article 10 of the Penal Code (Act 9.155 of 4 December 1933) and, with regard to article 6, paragraph 2, subparagraph (e), in article 4 of the Aeronautical Code (Decree-Law 14.305 of 29 November 1974).

Uzbekistan

15 May 2000

The Republic of Uzbekistan has established its jurisdiction over the crimes set out in article 2 under all the conditions stipulated in article 6, paragraph 2, of the Convention.

Za zgodność fotokopii z oryginałem wydruku z dnia 12 grudnia 2002 r. strony internetowej:
http://untreaty.un.org/ENGLISH/bible/englishinternetbible/partI/chapterXVIII/treaty9.asp

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU [illegible]ŚWIA
Andrzej [illegible]DLICKI

70

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
Skierowano do druku 3 lutego 2003 r.
Cena 3,18 zł + 22% VAT